

7. Odvrácená strana Měsíce

„Bude to odpočinkovej vejlet na Měsíc, předáme zboží, zkasírujeme maníky a povalíme domů. Pár tun perníku ještě nikoho nezabilo. Pojedu já, Pong, Kokot a Karlos,“ zakončil jednu z ranních porad Kapitán Blázen.

„Kapitáne, proč mám jet já?“ zeptal se Karlos.

„Protože se furt blbě ptáš. Jednoduše z toho důvodu, aby ses seznámil a naučil řídit Nadsvětelnou kapku. Nejedeme do nebezpečný situace,“ odpověděl Blázen.

„Proč nejede Urgha?“ otázal se opět Karlos.

„Už sem to jednou vysvětloval, ty vole. Navštívíme uzavřenou komunitu, která mezi sebe nepouští mimozemšťany. Líbit se nám to nemusí, ale je to jejich právo a já jejich požadavky respektuju,“ řekl Blázen.

„No, hlavně aby neměli problém s Kokotem,“ zasmála se cynicky Urgha.

„Holt v nejhorším zůstane na palubě Kapky, ale potřebuju ho mít sebou. Přeci jen Kapka není nejnovější model. Ne nadarmo se nám chechtaj, že lítáme veteránem,“ reagoval Blázen.

„Můj vůdce, Kapka je...,“ skočil do debaty Kokot.

„Já vím Kokote, kus poctivýho železa, za kterej by nám sběratelé urvali ruce,“ zarazil ho Blázen.

„Je všechen perník na Titanu?“

„Šéfe, vše připraveno, můžeme vyrazit,“ odpověděl Pong.

„Kapitáne hodně štěstí,“ řekla Urgha.

„Dík Urgho, jsem taky rád, že se zbavíme zbytku peří, který nám hnije ve skladu a visí mi v něm love. Nechal jsem ti stranou půl kila pro strejčka Příhodu, ale stejně si myslím, že nikdy nouze nebude, protože Pong vždycky v nejhorším případě uvaří. Dej pozor na Mozečka, ať nevyvede nějakou blbost, vlastně ho můžeš nechat v transportní místnosti, lepšího hlídacího psa neseženeme.“

„Kapitáne, chápu,“ pousmála se Urgha.

„Urgho, máš to tady na povel. Karlos s Kokotem aktivují nový bezpečnostní okruh pro transportér, ale kdyby náhodou selhal a vstoupil kdokoliv neoprávněnej, Mozeček si s ním jistě poradí. Haha,“ odpověděl s náznakem úsměvu Blázen.

„Když se budeš nudit, můžete s Jackem prohlížet obsah skladiště. Seznam z databáze je vyjetej v kuchyni na stole.“

Transportovali se na Titan, Pong zkontroloval perimetr stanice a Kokot s Karlosem aktivovali bezpečnostní systém. Kokotovi se podařilo rozšířit kapacitu základní ovládací desky transportérů, takže v pohotovostním režimu dokázaly mezi sebou předávat větší množství informací, než jen základní data o stavu, čehož Kokot s Karlosem využili k přenosu přihlašovacích údajů v podobě číselného kódu a genetického otisku, plus obraz a zvuk ze stanice, takže měli přímý přenos do velínu na pozemský základně, pokud navázali spojení. Prostě hrozná frajeřina.

„Můj vůdce, když už jsme dělali úpravy zabezpečení, tak jsem si dovolil elektronicky objednat z kolonie pár čidel, automatických zbraní a několik skenerů okolí, jenž jsem instaloval místo původních, který stejně byly překonány při pokusu ukrást nám náš domov líbezný.“

„Nebylo to příliš drahý Kokote?“ zeptal se Blázen.

„Nikoliv, můj vůdce. Dostali jsme přátelskou cenu, protože jsem ještě objednal novou nádrž do recyklační místnosti, když už jsem byl v tom, modernizoval jsem technologii a vyčistil energetický zdroj, který to taky potřeboval jak pes drbání. Metanu jsou tu zásoby neomezený, ale spalovací trysky a vůbec celá spalovací komora byla v dosti nekonzistentním stavu, divím se, že jsme neexplodovali. Teď zase dává sto procent výkonu.“

„Dobrá práce Kokote, rád bych se ale konečně vydal na cestu. Zapněte, co je potřeba zapnout a mizíme,“ pochválil ho Blázen a vydal se směrem do hangáru.

Kokot seděl v křesle pilota a Karlos v místě pro druhého pilota. Blázen s Pongem zabrali křesla v druhé řadě, Pong u zbraní a Blázen u popelníku. Ubalil brko, zapálil a díval se na výhled z předního okna. Kokot otočil čumák ke stanici, aktivoval štít, zbraňový systém a ukázal Pongovi, kde vytvořil minová pole. Prakticky všude.

„Šéfe, sem si troufne jen šílenec. Já bych použil nějaké sofistikovanější pasti, jámy s hroty, granát v peněžence, tekuté písky, ale chápu, že miny jsou odzkoušený léty praxe, ale jsou fádní. Furt stejný, zmrdr šlápne na minu, ta mu v horším případě urve jednu nohu, v lepším obě a pak řve jak urvané na celý kolo. Je to dobrý psychologicky, když je zmrdrů víc pohromadě, voni pak znervózněj a začnou si dávat bacha. Píchnaj nožema do hlíny před sebou nebo naženou do minového pole hordu řvoucích vesničanů,“ konstatoval Pong.

„Pongu, vyzkoušená strategie. Snad tě uklidní, že jsem v blízkosti stanice umístil pár laserových pastí ve výši kolen a krku,“ dodal Kokot.

„To zní líp, plecháči,“ zasmál se Pong.

„Hlavně kvůli náhradním dílům pro Mozečka,“ odpověděl Kokot, natočil Kapku směrem k planetě Zemi a podíval směrem k Bláznovi.

„Můj vůdce, vezmeme to lehce oklikou, aby nás nezaměřily satelity obíhající kolem Země a vyzkoušíme maskovací systém. Je to naše první cesta mimo Titan, tak jsem před startem prověřil kompletně všechny systémy Kapky.“

„Dobrá Kokote, dupni na plyn a vpřed,“ mávl Blázen rukou, ve které držel joint, směrem vpřed. Holt oblíbené gesto si nemohl odpustit ani ve vesmíru.

Minuli Jupiter, u kterého Kokot zpomalil, v klidu si prohlédli proudění ve svrchních vrstvách atmosféry a speciálně kvůli Bláznovi zastavil přímo nad Velkou rudou skvrnou, aby si mohl užít brko na krásné vyhlídce.

„Kapitáne, to je nádhera. Na to se musím napít,“ řekl Karlos a upil z lahve absinthu.

„Je, Karlosi. Sem budeme muset lítat častěji. Úplně to vidím, luxusní párty, DJ, děvky, chlast, drogy a k tomu nejlepší výhled ve vesmíru,“ snil zhulený Blázen.

„Můj vůdce, je čas se pohnout, čeká nás výlet prázdnou, protože Marsu se musíme taky vyhnout. Tamní stanice by nás už mohly zaměřit. Chci letět velkým obloukem na odvrácenou stranu v zákrytu Měsíce, tak aby nás skryl před Zemí. Odhaduji dvě hodiny letu,“ ukončil chvíle pohody Kokot.

„Kokote, ty zkurvíš každou zábavu,“ řekl Pong, natáhl lajnu a zvedl se. „Jdu do kajuty k terminálu virtuální reality, až budeme na místě, zavolejte.“

„Co se dá dělat, šlápni zase na plyn a prověřte tuhle rachotinu. Co nadsvětelný pohon?“

„Můj vůdce, příliš krátká vzdálenost pro použití nadsvětelných motorů, někdy příště. Nyní se hlavně jedná o prověření stability podsvětelného pohonu.“

„Když říkáš, já si ubalím a na chvíli zdřímnu,“ řekl Blázen.

„Jak se vám ráčí. Máme stejně s Karlosem práci,“ odpověděl Kokot.

„Karlosi, máme konečně klid, tak se můžeme podívat na drápky naší Kapky,“ pověděl Kokot směrem, kde tušil Karlose. Ten seděl ve svém křesle a zrovna drtil hroudu jihoamerického bílého uhlí. Kokot zakroutil hlavou a zaměřil pozornost na kontrolní panely.

Cesta proběhla relativně v klidu, akorát se museli občas vyhýbat rušnému provozu, protože některé trasy v rámci planetární soustavy byly vytížené na maximum. Maskovací zařízení fungovalo i po těch letech a senzory Kapky nehlásily, že by byli zaměřeni nějakým radarem v okolí.

„Můj vůdce, probudte se, blížíme se k Měsíci,“ probudil Blázna hlas robotův. Otevřel oči, uvědomil si, že ho zase bolí krk, protože blbě usnul v křesle. Se slovy „kurva, mě bolí krk“ se zvedl a protáhl. Před sebou uviděl v čelním výhledu Zemi, kterou uprostřed zakrývala tmavá skvrna odvrácené strany Měsíce. Kapka, Měsíc a Země byli skoro přesně v jedné linii.

„Ty vole, to taky není špatnej výhled.“

„Kapitáne, že jo. Jsem rád, že jsem tuhle cestu mohl podniknout,“ řekl Karlos.

„Asi bych měl zavolat Ponga,“ nahlas se zamyslel Blázen.

Kokot se s Kapkou přiblížil nad povrch Měsíce a zamířil k udaným souřadnicím pro doručení zboží. Hledal kráter tmavší než veškerá tma okolo a hluboký jak samotný Tartaros.

„Můj vůdce, to se mi zdá,“ vykřikl najednou Kokot.

„Co se děje?“ zeptal se Blázen.

„Podívejte se sami,“ ukazoval Kokot rukou.

Podívali se pořádně směrem, kterým mířila ruka robotova a uviděli hraniční světla objektu, jenž zcela jednoznačně vypadal jako hákový kříž.

„Co máte debilové, že mě rušíte,“ vstoupil Pong.

„Podívej se sám,“ řekl Karlos.

„To mě poser,“ řekl Pong a rozhlédl se po posádce.

V hlubokém měsíčním kráteru se před nimi objevila mohutná budova ve tvaru hákového kříže, jejíž obrysy zvýrazňovaly proudy světla unikajícího z oken. V blízkém okolí bylo několik signalizačních majáků a na povrchu měsíce byly vidět pohybující se stroje.

Kontrolní panel signalizoval příchozí hovor.

„Tak jim to vem, Kokote,“ řekl Blázen a motal jointa. Kokot stiskl tlačítko pro příjem.

„Heil Hitler!“ ozvalo se z reproduktoru.

„Heil Hitler!“ bleskurychle odpověděl Kokot.

„Co to...?“ stačil reagovat Blázen.

„Tady Unterscharführer Helmut, kdo jste a proč jste tady?“ pokračoval hlas s německým přízvukem v mikrofonu.

„Kapitán Blázen, vezeme objednávku číslo.... Můžu diktovat číslo?“ vstoupil do rozhovoru Blázen.

„Moment, právě restartuju Kleinefenster SS edition, zrovna mi do nich pustili aktualizace, které si vynutily restart. Kolik je vás na palubě?“ řekl Helmut.

„Já plus tři,“ odpověděl Blázen.

„Všichni lidé?“ pokračoval Helmut.

„Skoro.“ vypadlo z Kapitána.

„Jak skoro?“

„Jeden z nás má v sobě několik kovových součástek.“

„To by snad nemělo vadit. Není, náhodou Žid?“

„Proboha ne!“ vykřikl Kokot. „Já jsem Kokot!“

„To říkaj všichni, ale nevádí, stejně projdete kontrolou při vstupu do Tisíciletého města. Systém mi naběhl, můžete mi Herr Blázen nadiktovat číslo objednávky?“ ukončil debatu Helmut.

„58732-X23-482“ pomalu, znak po znaku odříkal Blázen.

„Moment, moment, moment, moment, chvilku trpělivosti, už to bude, už to bude, už je dotaz na 99%, takže někdy v následujících sekundách se dozvím, jestli vás máme v databázi. 99.54%. Asi je lehce přetížený systém, probíhají nějaké změny, ale myslím, že... Omlouvám se, ale budete mi muset to číslo nadiktovat ještě jednou. Nějak to spadlo.“

Kapitán trpělivě zopakoval číslo objednávky a čekali na potvrzení.

„Můj vůdce, já se těším. Uvidím poprvé skutečné nacisty,“ přerušil ticho Kokot.

„Kokote, hlavně mi prosimtě před nima neříkej 'Můj vůdce', protože by nemuseli pochopit, že jsi fanoušek. A vůbec nevím, co budou říkat na ten tvůj slizkej knírek. Nechtěl by sis ho oholit?“

„Oholit si knírek? Po těch všech letech, po který ho pečlivě šlechtím?? Nikdy!“ nekompromisně odpověděl Kokot.

„No jak myslíš, ale fakt mi radši chvíli říkej Kapitáne. Jasný?“ povzdychl Blázen.

„Herr Blázen. Jste na příjmu?“ ozval se opět hlas Helmutův.

„Slyším.“

„Vše je v pořádku. Pošlu vám souřadnice nákladního doku. Buďte připraveni na celní prohlídku. Helmut konec.“

„Šéfe, já se prohledávat nenechám.“ konstatoval Pong.

„Vyřešíme později, Pongu. Kokote jdi na přistání,“ řekl Blázen a vyhodil zbytek jointa do popelníku.

Kokot zamířil k určeným souřadnicím a poslední fázi provedl podle navigačních světél. Přistál ukázkově a již z okna viděli nastoupenou četvu vojáků v uniformách, které jasně nesly znaky jednotek SS druhé světové války. Nákladní dok byl strohý, kovové stěny, podlaha i strop. Svazky trubek, kabelů a jednoduché dveře s nacistickými symboly.

„Šéfe, tady to vypadá jako ve Wolfenstein 3D: Zpět ke kořenům s podtitulem 'retro edice',“ zasmál se Pong.

„Pongu, ve Wolfen...?“

„Wolfenstein 3D, jedna z nejzábavnějších her na herním trhu pro terminály virtuální reality. Úkolem je zabíjet nácky, hodně nácků včetně supernácků a krást jim poklady, zbraně a technologie.“

„Pongu, zatím ještě nácky zabíjet nebudeš, teda pokud ti neřeknu, že máš začít zabíjet nácky. Jasný?“

„Šéfe, jasný jak facka.“ zasmál se Pong.

„Otevřete nákladní prostor a zůstaňte na palubě,“ ozval se další hlas s německým přízvukem z reproduktoru.

„Říká kdo?“ zeptal se drze Blázen a balil další brko.

„Obersturmführer Hans Otto Werner. Otevřete nákladní prostor a připravte se na vstupní prohlídku. Konec,“ řekl hlas a mikrofon stichl.

„Kapitáne, tak s tím asi moc nenaděláme a pustíme je dovnitř, ne?“ řekl Karlos, který doposud mlčel a věnoval se svému kokainu s absinthem.

„Nenaděláme, pokud chceme udělat obchod. Kokote, otevři nákladní prostor,“ rozhodl Blázen.

Kokot otevřel nákladní vrata a na displejích sledovali přesun čtyř vojáků k lodi. Za krátkou chvíli uslyšeli dupot vojenských bot a do řídicí místnosti vstoupilo několik vojáků a muž střední velikosti, v padnoucí uniformě, přesného střihu bez jediného smítka. Srazil paty a zvedl pravici.

„Heil Hitler!“

„Heil Hitler!“ reagoval taktéž pozvednutím pravice na pozdrav Kokot.

„Nazdar,“ řekl Blázen a zapálil jointa.

„Obersturmführer Hans Otto Werner. Vstupní kontrola. Který z vás je Kapitán Blázen?“

„Já,“ řekl Blázen a Hans Otto k němu přistoupil.

„Mojí muži se porozhlédnou po palubách a vynesou objednané zboží ven pro kontrolu kvality. Jak se dívám, myslím, že nebude problém vás vpustit do našeho Tisíciletého města. Tedy, nevím co s tímhle Číňanem. Do bílé barvy mu něco málo chybí.“

„Hansi, Pong půjde se mnou. Je můj osobní ochránce. Navíc, když vidím tu přesilu, tak by tady asi moc stejně nezmoohl.“

„Šéfe, já...“ pokusil se něco podotknout Pong, ale Blázen mu naznačil, aby raději mlčel.

„Dobře, když už jste tady, tak vás asi provedeme po městě. Nespěcháte příliš, můžete zůstat přes noc?“

„Proč se neporozhlédnout, žejo?“ dumal Blázen.

„Zajistím vám hotel a průvodkyni.“

Ve vysílače zapraskalo a Hans přijal hovor, který mu řekl, že prohlídka je u konce a náklad byl přeložen.

„Hotovo, nyní půjdeme do obchodního oddělení a počkáme na výsledek testu kvality. Pokud bude vše v pořádku, provedeme platbu za zboží. Pak se půjdete ubytovat a večer vyrazíte za zábavou. Kapitáne Blázne souhlasíte?“

„Proč ne, nejdřív byznys pak zábava. Tak to mám nejradši,“ řekl Blázen a zamířil směrem k nákladnímu prostoru. Zbytek posádky, Hans a jeho vojáci šli hned za ním.

Seděli ve strohé kanceláři s kovovými lavicemi, kovovým stolem, podlahou, stěnami a stropem. Pravda, místy byly v podlaze kovové mříže, pod kterými byly vidět kovové trubky a kabely. Čekali na výsledek testu kvality.

„Šéfe, připadám si jak v kriminále,“ nadhodil Pong.

„Ty jsi byl někdy v kriminále?“ zasmál se Blázen a Karlos se přidal.

„Jo, jednou. Za zabití takovýho zmrda,“ pousmál se Pong.

Veselou chvíli přerušil kovový zvuk otevření dveří a vstup Hanse. Spolu s ním vstoupily dvě uniformované ženy, které se posadily naproti, sundaly vojenské čepice a rozhalily dlouhé blond vlasy. Jedna vyndala z kufříku dokumenty a platební terminál.

„Mám pro vás dobrou zprávu. Prvotřídní kvalita. Přivedl jsem Sturmbannführer Hildegard Himmler, která vás vyplatí a vyřeší zbylou administrativu. Rottenführer Helga Sommer bude vaší průvodkyní, dovede vás do hotelu a večer vám ukáže krásy našeho měsíčního města.“

„Tak to rád slyším,“ řekl Blázen a posadil se naproti blondýnkám v sexy nacistických uniformách. Vyndal kartu a podal Hildegardě. Ta ji vložila do platebního terminálu, ukázala Bláznovi dohodnutou částku na displeji, kterou potvrdil a poté odsouhlasila převod i Hildegarda.

„Herr Blázen, ještě několik dokumentů,“ řekla po proběhnutí transakce a vyndala štos lejster.

„Poprosím vás o pár podpisů do papírů pro naši účtárnu.“

Blázen si prohlédl hromadu byrokracie, vypustil povzdech a začal sázet podpisy na místa, která mu ukázala Hildegarda.

Pong, Kokot a Karlos trpělivě čekali, dokud šéf nedodělal co musel. Asi po patnácti minutách bylo jasno, že je hotovo, Hildegarda složila papíry a terminál do zpět do kufříku a odešla spolu s Hansem. Zůstali sami s Helgou.

„Meine freunde, pojd'te za mnou,“ řekla Helga s jiskrou v oku a Pong okamžitě ucítil příležitost k mrdu, protože pravou měsíční nacistku ještě v životě neměl. Pong výzvy miloval.

Helga v uniformě ve vysokých vojenských hoblinách rozhodně nebudila pozornost. Vyvedla je z kanceláři do ulice a ocitli se v pravém ocelovém městě. Všechno, naprosto všechno bylo z oceli a železa. Domy, chodníky, silnice, lampy, zábradlí, vše bylo zhotovené z prefabrikátů, aby se poškozené díly daly rychle vyměnit. Každá drobnost, každý detail nesl logo Tisíciletého města – hákový kříž.

„Kapitáne, tady je to vostrý,“ potichu prohodil Karlos.

„Je, radši mlč a dívej se,“ odsekl Blázen a dál zkoumal okolí. Helga naprosto zapadala, to oni vypadali jako pěsti na oku. Každý kolemjdoucí byl v uniformě a Blázen si v duchu říkal, že tady pálit brko by byla asi slušná provokace.

„Herr Blázen und comrades, nyní jdeme po bulváru Adolfa Hitlera a míříme k náměstí Adolfa Hitlera. Zde se pokloníte soše Adolfa Hitlera a položíte Hitlerku.“

„Položíme Hitlerku?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Herr Číňan, Hitlerka je květina speciálně vyšlechtěná k poctě Adolfa Hitlera.“

„To je tady pěstujete?“ zeptal se Blázen.

„Ano, naše Hitlerovy závody se starají o pěstování. Mají ohromné Hitlerovy skleníky, ve kterých se pěstuje zelenina pro Hitlerovy obchody.“

„Neuvěřitelný,“ pronesl Pong.

„Je to jednoduché. Musíme nějak přežít. Už jsme tady. Odeberte z nádoby každý po třech květinách a půjdeme se poklonit.“

Stáli před ohromnou ocelovou sochou Adolfa Hitlera a na ocelovém soklu byla hromada květin v různém stádiu rozpadu. Podívali se na sebe, mlčky usoudili, že je zbytečné provokovat a šli se poklonit ikoně místních obyvatel. Vykonali obřad, položili květiny a pomalu vycouvali.

„Můj... Kapitáne, můj splněný sen,“ pošeptal Kokot Bláznovi.

„Kokote, já ti nevím,“ odpověděl.

„Povinnost máme splněnou, nyní vás dovedu do Hitlerova hotelu, kde jsou pro vás připravené pokoje. Půjdeme HitlerStrasse, pak se projdeme Hitlerovým parkem, přejdeme přes Hitlerův most, využijeme Hitlerových lidových přepravních služeb a svezeme se ze zastávky Hitlerovo nábřeží k Hitlerovým vozovněm,“ zavelela Helga.

„By mě zajímalo jaká společnost se stará o vyvážení sraček,“ zamumlal si pro sebe Karlos.

„Hitlerovy vodovody a kanalizace, zvědavý cizinec,“ stroze odpověděla Helga, jenž zaslechla Karlosovu poznámku.

Raději už mlčeli a tiše následovali Helgu. Prostředí se jevilo celkem stereotypním, ocelové barvy dráždily oči a vystupující rudé hákové kříže mysl příliš neuklidňovaly. Vývěsní cedule nad obchody byly nadepsány špatně čitelnou měsíční variantou švabachu.

V parku se nacházelo několik dětských hřišť, ve kterých za železným plotem ženy v uniformách hlídaly děti. Také v uniformách. Dětská hra byla řízená, bez jakéhokoliv náznaku samostatnosti a svobody. Děti v řadě za sebou probíhaly různými opičími drahami nebo se věnovaly kolektivním sportům jako třeba box jeden proti třem či šikanování pomalých a opožděných dětí.

Zastavili u železného stánku s párky v rohlíku, za jehož pultem stál jednooký a jednoruký muž v uniformě SS zašpiněné od hořčice.

„Bitte, Pět Hitlerových párků v rohlíku a pět Hitlerových točených limonád,“ požádala Helga.

„Budete chtít červenou nebo žlutou Hitlerovu limonádu?“ zeptal se muž za pultem.

„Žlutou bych si dal,“ řekl Blázen.

„Já taky,“ přidal se Karlos.

„Dej mi mrzáku červenou,“ poručil si Pong.

„Olej asi nemáte, že?“ zeptal se Kokot a když uviděl nechápavý výraz v obličeji SSmana, raději vykřikl „červenou, sieg heil!“ Pravice vystřelila k nebi.

SSák zareagoval jak byl vycvičen, přičemž zapomněl, že ve své jediné ruce drží kelímek se žlutou limonádou. Ta opsala balistickou křivku a skončila na uniformě Helgy, jejíž pravice se zrovna chystala vykonat pozdrav.

„Víš kdo já sem?“ zeptal se muž za pultem Kokota.

„Ne?“

„Tak nic,“ odpověděl muž a začal točit limonádu.

„Je veterán. Z války s Hungskými bandity, kteří chtěli dobít naše město. Byla jsem ještě malá a on znal mého otce, který ve padl v jedné z mnoha bitev. Vyhráli jsme nakonec, ale stálo nás to mnoho životů a škod. Musíme jít, potřebuji se převléknout,“ řekla Helga a vzala první Hitlerův párek.

Blázen se zakousl do párku v rohlíku, chvíli jej povaloval v ústech a pak polkl. Nemohl si pomoci, ale měl pocit, že cítí na jazyku chuť oceli.

„Co v tom je?“ zeptal se Helgy.

„Pět procent syntetického masa a zbytek jsou řasy s výživovými doplňky. Rohlík je z moučné pěny, která se vyrábí taky z řas, které produkují Hitlerovy biofarmy. Počkejte až večer ochutnáte Hitlerovo pivo a Hitlerovo víno.“

„A Hitlerovu pálenku máte taky?“ zaprovokoval Pong.

„Vyrábíme z řas Hitlerův šnaps. Jestli se budete cítit, můžeme si dát panáčka. Ale je to síla,“ usmála se Helga.

Cestou k zastávce se dozvěděli něco z historie Tisíciletého města. První kolonisté sváděli těžký boj o přežití, když prchli na konci druhé světové války v první polovině dvacátého století na Měsíc primitivními kosmickými loděmi a trvalo jim sto let, než se základy budoucího nadřazeného národa staly schopné přežití. Časem zjistili, že zvolený kráter jim poskytuje přístup k mnoha měsíčním surovinám, železu, zlatu, drahým kovům a hlavně k zmrzlé vodě, která jim jednoduše řečeno zachránila prdele. Hungské války přežili díky svému ukrytí a také tomu, že Hungské válečnický nenapadlo, že by se mohlo něco ukrývat na odvrácené straně Měsíce.

Poté, co Země uzavřela mír a začala obchodovat s Hungy, vyšli z ústraní a kontaktovali základnu na Titanu a začali rozvíjet obchodní styky s mimozemskými rasami. Helga také vysvětlila, že na Zemi o jejich existenci minimálně vědí Číňané a Tasmánci, ale neudrží vzájemné styky.

„Takže uprchlíky nevydáváte?“ zeptal se Pong.

„Ne, pouze vydáváme nižší rasy, pokud je o ně požádáno. Jinak je vyhostíme nejbližším transportem na Titan. Doba, kdy jsme potřebovali lidská těla kvůli orgánům, svalům, kostem, nervům, krvi a vůbec všemu, co by se nám mohlo hodit, je pryč. Hitlerova akademie před mnoha desítkami let vyřešila problém s klonováním, umělou výrobu orgánů a dalších tělesných částí, takže jsme soběstační. Před několika týdny dokázali transplantovat mozek. Neuvěřitelný úspěch,“ vyprávěla Helga o životě v nacistické kolonii.

„Cože jste?“ překvapeně se ptal Karlos.

„Jsme soběstační, nic nás už nemůže zastavit. Heil Hitler!“ skoro vykřikla Helga a zvedla pravici

„Heil Hitler!“ zareagoval stejně Kokot.

„Něco už nám jede!“ řekl Pong a ukazoval rukou k přibližujícímu se ocelovému vozu. Vypadal jako pro přepravu osob upravený vojenský transportér. Nastoupili, Helga zaplatila kartou řidiči, který byl opět nečekaně oblečen v uniformě a posadili se do nepohodlných tvrdých sedadel. Vůz byl upravený pro osmnáct cestujících a v uličce mezi sedačkami byla u stropu natažena tyč, pravděpodobně pro stojící. Malá okna připomínala střílny a čelní sklo chránila železná mříž. V zadní části vozu byl ve střeše otvor, ve kterém byla usazena malá dělostřelecká věž, tak akorát pro jednoho vojáka. Mezi okny a stropem byl reklamní pás, který cestujícím nabízel premiéru velko filmu Hitlerova vítězství u Stalingradu, muzikálu Žid Süss, pozvánku k navštívení nové expozice v Hitlerově muzeu velkoněmeckých dějin představující Hitlerovu cestu dějinami od prvního naklonování až po současnost a mnoho dalších nabídek Hitlerových slastí.

„Helgo, mám tomu rozumět tak, že Hitler je stále naživu?“ zeptal se opatrně Karlos.

„Je, prvním osadníkům se podařilo přivést několik vzorků Hitlerových vlasů, které pečlivě uchovali pro dobu, kdy jejich potomci ovládnou technologii klonování. Asi před 250 lety se jim to podařilo a náš duchovní Vůdce, Adolf Hitler, povstal z popela minulosti. Hleďte na jeho obraz!“ extaticky pronesla Helga a ukázala nad kabinu řidiče, kde visel fotografický portrét Adolfa Hitlera.

„To mě poser,“ zamumlal Pong.

„Hitlerovy vozovny,“ zahlásil chraplavým hlasem reproduktor vozu.

„Vystupujeme,“ zavelela Helga, zvedla se ze sedačky, postavila ke dveřím a držela svislé mastné tyče.

Vystoupili a rozhlédli se. Vše bylo stále ze železa a oceli, ale domy se změnilly v industriální haly.

„Toho si nevšímejte, projdeme kolem Hitlerovy fontány a jsme u Hitlerova hotelu.“

Během chvilky stáli u mohutné budovy z leštěné oceli, jejíž průčelí zdobily mohutné železné sloupy, podpírající zlatem lesknoucí se střechu kryjící vstup do hotelu, na které se blyštěla mohutná orlice s rudě žhnoucím hákovým křížem na hrudi. Stráž v perfektních uniformách, ověšená náboji a granáty, po stranách dveří dávala najevo, že tento podnik není pro každého.

Když procházeli dveřmi, Helga pozdravila vojáky nacistickým pozdravem, ti sklapli paty, srovnali záda a předvedli ukázkový pozdrav. Vstoupili a ocitli se v oválné místnosti s modrým kobercem s vyšitým hákovým křížem. Bylo vidět, že kovu věnovali při výstavbě zvláštní péči. Přešli místnost a zastavili u recepce. Helga zazvonila na zvonek.

Přiběhla žena v halence a Pong se podivil.

„Ty nemáš uniformu!“

„Omlouvám se, nevěděla jsem, kdo... Hned se vrátím a už se to nestane,“ omluvila se žena, odběhla a po chvíli se vrátila oblečená v uniformě.

„Sieg Heil!“ vyšvihla nacvičený pozdrav.

„Čehož si žádáte cizinci?“

„Jsou tu objednané pokoje jménem Obersturmführera Hans Otto Werner z Hitlerových aerolinek. Čtyři hosté z Titanu,“ odpověděla Helga.

Recepční se podívala do seznamu rezervací, chvíli v něm listovala a podívala se na skupinku.

„Máte pravdu, záznam tu je. Hotelový byt, čtyři pokoje, koupelna a toaleta. Podám vám klíče. Výtahem do posledního patra, dveře vpravo. Snídaně se podává od šesti do desíti, obědy se vydávají od půl dvanácté. Rezervace je na tři dny.“

Pong se podíval směrem k Bláznovi a zaprotestoval.

„Šéfe, doprdele, jen ne tři dny.“

Kapitán kývl hlavou, převzal klíče a vydal se k výtahu. Liftboy v nacistické uniformě přivolal výtah a zeptal se, zda-li pánové nemají nějaké kufry. Pong odsekl že ne, mladík jen kývl hlavou a otevřel dveře výtahu, který právě zastavil. Pětice nastoupila a vyjela kovovým výtahem v retro stylu do posledního patra. Výtahové kabině dominoval velký obraz Adolfa Hitlera, který ostatně visel i v malé chodbě, v níž se ocitli po zastavení.

Kapitán Blázen otevřel kovové dveře se zlatou klikou a vstoupil. Asi nemá smysl popisovat celý byt, ale vzhledem k tomu, že všechno bylo z kovu, ani tady tomu nebylo jinak. Ve strohých pokojích byla pouze kovová skříňka, kovové postele a velký obraz Adolfa Hitlera v kovovém rámu. Záchod byl železný, stejně tak sprchový kout i umyvadlo. Kovové hrnečky, nádobí, kovový stůl a kovové židle.

„Pojďte se podívat na terasu,“ zvolala Helga. Velká kovová terasa s kovovým zahradním nábytkem měla aspoň padesát metrů čtverečních.

„Ty vole, paráda!“ vykřikl Pong a rozeběhl se ke stolu a židlím. Usadil se, vyndal své narkonáčinné a začal chystat lajny perníku. Karlos neváhal, posadil se také, vyndal láhev absintu, přenosné zrcátko a hroudu kokainu.

Blázen sjel Karlose pohledem a taky se posadil. Měl hroznou chuť si zahulit. Jak si sedal, otočil se k Helze.

„Ty Helgo, přines nám nějaký ty Hitlerovy lahvičky z hotelového baru. A vem si taky jednoho.“

„Herr Blázen...?“

„Helgo, neříkej mi Herr, jen Blázen nebo Kapitán a zeptám se tě ještě jednou. Máš se o nás postarat?“

„Mám.“

„Tak vidíš, postaráme se o sebe vzájemně, ukážeš nám krásy nočního města, zakalíme a možná skončíme v bordelu. Máte tady bordely pro vysloužilý Hitlerovy vojáky, ne?“

„He..? Kapitáne...?“

„No co, máte nebo nemáte?“

„Máme, ale já do nich nechodím.“

„Vidíš, to nevádí, že nechodíš. Všechno je v životě poprvý a my prostě nacistické bordel vidět musíme, protože všude kam se dostaneme, chceme navštívit bordel. Nejlíp tak poznáš, o čem jsou místní zač,“ zasmál se Blázen a odpálil jointa.

„To není tabák?“ zeptala se Helga.

„Ne není. Tráva, hulení, marijánka, zelí se tomu někdy říká. Neznáš travu? Poctivá sativa, samý THC žádnéj spací sráč,“ odpověděl Blázen.

„THC říkáš? Můžu ochutnat?“

„Můžeš, je to lék, potáhni si ale opatrně,“ řekl Blázen a nabídl ji brko. Helga ho opatrně vzala, natáhla kouř do plic a chvíli podržela. Po chvíli vyfoukla a podala joint zpět Bláznovi. Na obličejích se jí objevil úsměv a pak se rozesmála na celý kolo.

„Čiňane, já bych tě omrdala, já bych ti chtěla šlapat jehlou kozačky na koule. Tenhle matroš má koule, že by i se i Hitler zesral,“ smála se Helga.

„Cože Helgo?“ optal se zhulený Blázen.

„Blázne, to je matroš. Kam se na to hrabou zakázaný řasy.“

„Jaký zakázaný řasy?“ zvědavě zvedl hlavu od lajn Karlos.

„Vedlejší produkt výzkumu v Hitlerově akademii. Hledali léky proti bolesti a podařilo se jim vyšlechtit řasu, ze které separovali THC. Jenže kouřit se ty řasy nedaj, protože jsou hroznej hnus,“ vysvětlila.

„Helgo, to si myslela vážně s těma koulema?“ zeptal se Pong a bylo vidět, že začíná být pěkně nadržžený.

Helga k němu vzhlédla.

„Naprosto vážně, Číňane.“

„A Helgo, perník znáš?“ řekl Pong a přisunul před ní podložku s lajnami a šňupátkem.

„Co to je?“ zeptala se.

„Vzorek zboží, který ste si objednali. Dvě a půl tuny,“ odpověděl Blázen.

„Já nevím, co jste přivezli. Zboží odešlo rovnou do Hitlerova výzkumáku,“ odpověděla zhulená Helga.

„A ty nevíš, co tam zkoumaj?“ zeptal se ještě Blázen.

„Já ani nevím k čemu je tahle látka dobrá,“ řekla.

„Přestaň žvanit ty nadržená nacistická děvko a dej si lajnu!“ křikl Pong a kopl nohou pod stolem Helgu do holenní kosti. Ta sebou cukla, podívala se po ostatních, nikdo nic neřekl, ani nezakázal, tak opatrně šňupátkem natáhla trošku krystalků do nosu. Něco vypadalo na uniformu, pak zvrátila hlavu a zorničky se jí rozšířily. Začala slastně oddychovat a jejím tělem procházela jedna orgasmická vlna za druhou.

Když první kopanec odezněl podívala se na Ponga.

„Jdeme mrdat, Mongole!“

Skočila po Číňanovi, který předvedl jeden ze svých kung-fu tanečků a lehce ji chytil do náruče. Ani se nerozloučil a zmizel s ní v pokoji.

„Máte tři hodiny, pak jdeme do města,“ stihl ještě křiknout Blázen, ale nebyl si jistý, jestli Pong slyšel.

„Kapitáne, ten bláznivej Pong má slušnej matroš,“ zasmál se Karlos a upil ze své láhve.

„To má,“ odpověděl Blázen, motal jointa a upíjel z Hitlerova lahváče.

„Můj vůdce, neměli jsme se tady zdržovat, cítím průser,“ promluvil konečně Kokot.

„Už jen tohle pivo je mimořádněj průser,“ odpověděl Blázen, zapálil brko, položil nohy na protější židli a užíval si vyhlídku z terasy. Poznal už dávno, že jsou pod zemí v hoře, která byla vedle kráteru a z podzemních míst se vždycky blbě zdrhá. Navíc ho děsila monstrózní Hitlerova hlava, která shlížela na podzemní město přímo naproti jejich vyhlídce.

Zhruba po čtyřech hodinách vylezl Pong s Helgou z pokoje a vypadali velmi spokojeně. Helga pajdala, pravděpodobně od bolavé pánve, rozcuchané vlasy a uniforma bez knoflíčků s utrženým rukávem byl jen malý roztomilý detail, který přispíval k jejímu maximálnímu štěstí.

„Sem ji to nandal, děvce nacistický. Toho bohdá nebude, aby podřadná rasa z boje utíkala,“ smál se Pong a plácl Helgu po prdeli. Byla pouze kalhotkách s hákovým křížem v místě překrývající pipinu a zpod rozedraného kabátu uniformy vyskakovaly dvě roztomilé kozičky.

„Helgo, dej se do pořádku, oblíkni se a jdeme za zábavou,“ zhodnotil Blázen skoro nahou Měsíčňanku.

„Asi bych měla,“ odpověděla tiše a zmizela v koupelně.

„Pongu, ty prasáku,“ smál se Karlos a podal mu láhev.

Kokot mlčel a kroutil hlavou, protože měl z toho všeho špatný pocit.

Helga vyšla z koupelny a přes hotelovou službu si objednala novou uniformu.

„Půl hodinky a vyrazíme, Pongu připrav mi pár lajn.“

Na ulici před hotelem stál železný vůz s hákovým křížem a nápisem „Taxi“. Nastoupili a Helga, která vypadala jako nová, řekla řidiči, aby je odvezl k podniku Panzerfaust. Ve městě se už setmělo a Helga hostům vysvětlila, že osvětlení řídí automatika a občas i zaprší. Vody sice mají dost, ale přeci jen se s ní musí šetřit.

„Helgo, jak se tady vůbec žije? Já z toho železa všude okolo fakt nemůžu,“ zeptal se Karlos.

„Už jsme zvyklí. Neznáme nic jiného a žijeme tu po generace. Navíc železo je nejdostupnější materiál, pod povrchem měsíce jsou ho velké zásoby,“ vysvětlila.

„Hrozně málo zeleně, kolonie na Titanu je na tom v tomhle směru o dost lépe,“ řekl ještě Karlos.

„Slyšela jsem. Některé kolegyně měly štěstí, že mohly vyjet jako doprovod na služební cesty mimo Měsíc.“

„Seš taková děvka proškolená,“ potichu zamumlal Pong a Helga ho kopl lehce botou. Cestující umlkli a pozorovali výhled z oken taxi.

„Vystupovat vážení, jsme na místě,“ ohlásil řidič, Helga mu zaplatila a vystoupili. Ocitli se před strohým kovovým průčelím jemuž dominovaly dvě skřížené pancéřové pěsti a tradičně hákový kříž.

Dveře opět hlídali uniformovaní muži, kteří zasalutovali a otevřeli. Vstoupili do atria s červeným kobercem a dvojitým kovovým schodištěm, které obepínalo kovovou sochu Adolfa Hitlera v nadživotní velikost.

„Já se z toho Hitlera poseru,“ zašeptal Pong Bláznovi do ucha.

„Chápu, vydržíme tenhle večer a zejtra se zdekujeme domů, příteli,“ odpověděl Blázen.

Vyšli po schodišti, prohlédli si detailně sochu Hitlera a ocitli před velkými dvoukřídlými dveřmi. Ozbrojená uniformovaná stráž otevřela a vešli do rozlehlé haly se sloupy s mnoha kulatými stoly a židlemi, která byla neskutečně narvaná lidmi v různých stádiích vyndanosti.

„Chtěli jste bordel, máte bordel,“ zasmála se Helga, vstoupila a zamířila k první obsluze, kterou spatřila. Chvíli s ní hovořila, pak se vrátila k hostům a vysvětlila, že za chvíli přijde číšník, který se o ně po zbytek večera postará. Netrvalo nijak dlouho, než přišel mladý blond muž s modrýma očima, tradičně v uniformě a zavedl je do oddělené kóje.

Stěny kóje byly netradičně vyzdobené obrazy Adolfa Hitlera v různých pózách. Na stěně visela závěsná televize, ve které zrovna běžel projev Adolfa Hitlera.

„Šéfe, já bych mrdal. Tady mě jebne,“ zamumlal Pong. Karlos položil na dřevěný stůl láhev absintu a rozložil své náradí. Kokot se posadil, mlčel a sledoval skrz roztažený závěs ruch na tanečním parketu, kde křepčily různě vyndané osoby za zvuků dupavé dechovky, kterou trápením hudebních nástrojů vyluzovala skupina hudebníků na pódiu.

„Můj... Kapitáne, tady to nedáme,“ řekl Kokot.

„Ty vole, nevim,“ zasmušile odpověděl Blázen a vyndal balící náčiní. V tu chvíli vstoupila Helga.

„Schovejte to, objednala jsem Hitlerovo točený, Hitlerův šnaps a Hitlerovy tapas. Pak přinesou stejky po židovsku z bejčků z chovu Hitlerovy biofarmy a nechala jsem je udělat krvavý. Užijeme si, pobavíme a domluvila sem nějakou společnost.“

„Jídlo? Dobře si udělala, začínám mít docela hlad,“ řekl Blázen a schoval opět svoje vybavení. Karlos si šnupl a udělal to samý jako Kapitán.

„A potkala jsem na záchodcích přítele Zyklona, občas má nějaký řasy, tak jsem vzala ochutnávku. Můžeme to tady v klidu vykourit.“

„Helgo, to si mě potěšila, že sis vzpomněla. Ubalíš to?“ zasmál se Blázen.

„Jasně,“ odpověděla a začala chystat svůj model jointu. Vytvořila normální balenou cigaretu bez filtru a zapálila. Natáhla, mocně pokašlala a vyfoukla kouř z plic. Pak podala cigaretu Bláznovi, jenž mohutně natáhl a příšerně se rozkašlal.

„Kurva, to chutná jako čaj,“ ulevil si.

„Já jsem říkala, že nic jiného nemáme, ale kope dobře,“ odpověděla se smíchem Helga.

„Nacihulení, já se poseru,“ křečovitě se zasmál Blázen.

„Chcete to někdo ochutnat?“ zeptal se zbytku. Ti mlčky zakroutili hlavou, ať si Kapitán pořádně užije sám.

Vstoupil blondatý mladík v uniformě a nesl nápoje. Za ním přišli další tři číšníci, kteří nesli tácy s tapas, steaky a přílohami.

„Žrádlo dorazilo,“ zasmál se Karlos a hmátl po masu. Prohlédl ho ze všech stran, očuchal a položil na talíř. Vzal vidličku a steakový nůž a řízl do masa. Vyvalila se šťávička, Karlos kousek odřízl a vložil do úst. Převaloval maso na jazyku, začal kousat a nakonec polkl.

„Není to špatné, Kapitáne,“ řekl a pustil se do jídla.

Kokot stále mlčel a díval se. Aby nebyl nápadný, občas dělal, že jí.

„Herr, nechutná vám?“ zeptal se bloňdák.

„Omlouvám se, ale mám nemocný žaludek,“ odpověděl Kokot.

„To mě mrzí,“ řekl číšník a podíval se směrem k Pongovi, protože ucítil jeho pronikavý pohled.

„Číšníku, můžu znát tvoje jméno?“ zeptal se a jeho rozšířené zorničky vypadaly, jakoby vydávaly prudkou zář světla.

„Willy, herr,“ odvětil číšník.

„Vilík, pěkný jméno. Vilíku, naleješ mi panáka toho vašeho šňapsu?“ pokračoval Pong a drbal svoji čínskou bradku.

„Herr, bude mi potěšením,“ řekl Willy a nalil pět panáků a jednoho pro sebe.

„Na Hitlera, Heil Hitler!“ vykřikl, zvedl pravačku s panákem a jedním polknutím vypil.

„Heil...!“ zaragovali ostatní a Kokot s Helgou přidali i „...Hitler!“

„Dobře, ještě jedno kolečko. Hitler má dvě nohy,“ vykřikl Willy a rozlil ještě jednu rundu.

„Heil...!“ proběhl pozdrav a druhé polknutí hnědozelené lihoviny, která chutí připomínala cosi mezi pendrekem a močkou.

Willy sesbíral prázdné nádoby a s kolegy odešel.

„Šéfe, to byla nechutná břecha. Helgo tobě to chutná?“ plivl na podlahu Pong.

„Číňane, nechutná, normálně to ani nepiju. Nedáme lajnu?“ řekla Helga.

„Helgo, dobrej nápad,“ radostně vykřikl Pong a oči se mu nadšením rozsvítily ještě o něco víc. Netrvalo dlouho a Číňan s Helgou zmizeli.

Blázen si oddychl a požádal Kokota, aby zatáhl závěs, protože ho rozčilovaly skupinky vyndaných nácků, kteří si různě v davu s noži v ruku vyřizovali své vzájemné neshody, bůh ví kvůli čemu. Nechtěl to vědět.

„Co budeme dělat?“ zeptal se.

„Kapitáne, dožereme, poděkujeme za panáky a půjdem do prdele,“ navrhnul Karlos.

„Můj vůdce, souhlasím. Tohle místo je magořinec,“ dodal Kokot.

„Mám ten samej pocit. Karlos, nalej mi panáka, dojíme to maso a budeme doufat, že není z židů nebo co to tady žerou.“

Strávili asi hodinu v pohodě a nečekali, že by se mohlo něco posrat. Willy se už neukázal a vše vypadalo, že na ně číšníci zapomněli.

„Můj vůdce, jsou pryč dlouho,“ začínal být Kokot nervozní.

„Víš jak se to má, když se vyjetej blázen setká s nadřzenou vyjetou krávou,“ odpověděl Blázen a už mu v hlubinách mozku začínal růst vykřičníček, který se rychle zvětšoval.

Vykřičníček se změnil v pořádný blikající vykřičník v okamžiku, kdy se rozletěl závěs a dovnitř vrazila Helga.

„Průser, velkej průser, musíme zmizet.“

„Co se posralo, Helgo?“ zeptali se všichni skoro současně.

„Ponga odvedli do vazby.“

„Co se kurva stalo?“ začal výslech Blázen.

„Normálně sme si dali pár lajn a asi tři čtvrtě hodiny mrdali na dámském záchodě. Když sme skončili, Pong mi řekl, že se ještě skočí vysrat a přijde za náma. Tak sem si šla dát panáka šnapsu na bar.“

Helga se konečně vydýchala.

„A kurva?“

„Moment, ať můžu nabrat dech. Průser, von potkal na hajzlech Willyho a rozdal si to s ním přímo v kabině. Jenže je chytili zrovna, když Pong rozmrdával Willyho anál.“

„No a to je nějaký kurva problém?“ zeptal se Blázen.

„Není, ale normálně se s číšníkama šuká tajně v hodinových hotelech nebo na bytech. Hitlerovy soudy dávaj za homosexuální styk trest smrti. Pong půjde do plynu,“ smutným hlasem ze sebe vypravila Helga.

„Jak kurva do plynu?“ vystříkl Blázen.

„Můj... Kapitáne, já říkal, že nás čeká průser. Musíme zmizet,“ spěchal Kokot.

„Jo, mizíme. Helgo, dostaň nás pryč z tohodle ujetýho podniku.“

„Když Ponga odváděli, křičel mým směrem, že nebude zabíjet dřív, než mu přikážete, ale prej máte přikázat co nejdřív,“ dodala ještě Helga a zvedla se.

Bylo už kolem půlnoci a na parketě bylo mnoho postav. Vzhledem k času většina z nich vypadala jako zombie, někteří neměli dalece k Mozečkovi. Helga je protáhla davem a když vyšli ven, musela se nadechnout.

„Pojedete taxíkem do hotelu a já pojedu na ředitelství zjistit, co se stalo a jestli vám aspoň umožní návštěvu,“ řekla Helga a mávla směrem k prvnímu vozu taxi v řadě, čekající na svého zákazníka.

Vůz přijel, Helga vysvětlila řidiči cíl cesty a Blázen s Karlosem a Kokotem se posadili. Když dročka odjela, Helga přivolala další v řadě a nastoupila.

Uběhly asi tři velmi nervózní hodiny, které naše partička strávila na terase hotelového bytu pozorováním svítání nad tisíciletým nacíměstem.

„Kde doprdele je?“ jakoby pro sebe pronesl Karlos. Kokot mlčel a Blázen motal další brko. Popelník byl plný vajglů a bylo jasné, že Kapitán hodně přemýšlel.

„Jedna věc je ho dostat z basy, druhá věc bude dostat se k lodi. Nenechají nás jen tak odletět. Musíme naplánovat velmi rychlou akci, kdy využijeme momentu překvapení. Nebudou počítat s tím, že ho vysvobodíme při první návštěvě. Zneškodníme ochranku a snad získáme pár minut na to, dostat se do hangáru, rozloučit se a v klidu zmizet. Je brzo ráno, střídají se směny, stará směna bude unavená a nová nebude tušit, která bije. Kokote, bude na tobě je zneškodnit, než vypustíme Ponga z klece. Budeme taky potřebovat auto. Karlos, budeš řídit, takže nastuduj mapu, ať víš kudy jet. Potřebujeme tvý schopnosti.“

„Kapitáne, rozkaz. Jdu se podívat po mapách,“ řekl Karlos a zvedl se od stolu.

„Můj vůdce, geniální plán, ale stejně musíme počkat, až se vrátí Helga. Pokud se tedy vrátí. Jsou tři ráno, dáme ji ještě půlhodiny a pak vyrazíme sami. Ok?“

„Unavuješ mě s tím vůdcem, Kokote. Nevidíš ten magořinec všude okolo? Vždyť Hitler je i na hajzlpapíru,“ unaveně podotkl Blázen.

„Jsou to srdíčkáři. Nic se na tom nedá změnit. Mají svoji víru v genech a neznají nic jiného. Mě by se tu líbilo,“ klidně odvětil Kokot.

„Seš debil, Kokote. Víš to?“ řekl Blázen, zapálil brko a začal zase mlčet.

Neuběhlo příliš času, když se zjevila Helga.

„Našla jsem ho a domluvila návštěvu. Přijela jsem svým autem, můžeme hned vyrazit.“

„Výborně, odvezeš nás na místo a já ti během cesty vysvětlím plán, musíme odsud zmizet,“ řekl Blázen a zvedl se od stolu.

Než dojeli k malé stanici Sicherheitsdienst, Blázen osvětlil Helze svůj geniální plán s tím, že vynechal část, ve které Kokot zneškodní strážce. Sice se lehce bránila představě, že se zúčastní přepadení a únosu, ale Karlos ji vysvětlil, co to znamená vžít se do role unesené a zneužitě.

Zastavili před vchodem, Karlos přesedl na místo řidiče, připravil mapu a začal vyčkávat, než se trojice vrátí s Pongem. Helga přivedla Blázna a Kokota na vrátnici, ohlásila za kým jde a služba je vpustila dovnitř.

Vyplnili celou řadu formulářů, než si pro ně přišel doprovod v podobě dvou širokých oblud v uniformě se smrtihlavy.

Celou trasu k celám Kokot poctivě zmapoval a odhadl počet SSmanů, kteří by mohli klást odpor. V kapse mu o sebe rachtalo pár kamínků, které měl připravené pro zničení kamer, kdyby nějaké náhodou byly v dohledu.

Naciobludy se zastavily a ukázaly rukou k mřížím. Trojice se přiblížila a uviděla na lavici sedícího Ponga. Nebyl v cele sám. Několik sedících lidí a jeden ležící na zemi v červenočerných uniformách atypického střihu naznačovalo, že nejsou z tohoto města.

„Šéfe, fakt vás rád vidím. Už můžu zabíjet?“ radostně vykřikl Pong.

„Pongu, ty prasáku jeden, co tě to napadlo šoustat blond'atýho číšníka v práci na hajzlech?“ nasraně se zeptal Blázen.

„Šéfe, já jsem si nemohl pomoci, bylo to silnější než já,“ odpověděl Pong.

„Fajn, hlavně, že seš spokojenej. Máme plán a jdeme domů. A kdo jsou tihle?“

„Šéfe, přivedli je sem pár hodin přede mnou a tohle jest Jean-Luc Picard, kapitán vesmírné lodi Enterprise,“ řekl Pong a ukázal směrem k poloplešatému chlápku, který je zvědavě pozoroval.

„Fajn, Pongu, nikdo se zabíjet nebude, pouze zneškodňujeme nepřítele, jehož ochromíme a nezabijeme. Chápeš vole?“ důrazně řekl Pong.

„Šéfe jasný, můžu mrzačit, ale už ne zabíjet. Nemám problém. Jakej je plán?“

„Pongu, jednoduchej. Zneškodníme strážce, venku čeká Karlos s autem, nasedneme a rychle odjedeme do doků k lodi, než si všichni uvědomí, která bije. Nemáme však příliš času, za chvíli je střídání směny. Kokot teďka otevře dveře a mizíme jak pára nad hrcem,“ vysvětlil Blázen Pongovi plán.

Kokot mezitím zneškodnil kamery několika přesně mířenými hody kamínky a když Blázen skončil se svým proslovem, přišel k mřížím, lehce trhl věžeňskými dveřmi, které se otevřely a Pong přeskočil pomyslnou čáru mezi svobodou a kriminálem.

„Pane. Pane...“ ozval se zpovzdálí hlas muže, který se jmenoval Jean-Luc Picard.

„Co chcete?“ zeptal se Blázen.

„Můžete mi říci, kde to jsme?“

„Na odvrácený straně Měsíce v nacistickým městě,“ odpověděl Blázen.

„Nacisté byli poraženi v první polovině dvacátého století,“ oponoval kapitán Picard.

„V naší realitě očividně ne,“ zasmál se Blázen.

„My musíme jít, přišli sme pro Ponga a co bude s váma, mi je fakt u prdele. Jdeme pro loď a mizíme pryč z tohotole magořince.“

„Rozumím, řekněmež, že využijme nastalého zmatku a v tichu se vypaříme.“

„To zní, kapitáne Picarde, jako velmi chytrý plán. Já jsem mimochodem Kapitán Blázen,“ řekl Blázen.

„Těší mě,“ odpověděl Jean-Luc.

„Pongu, jdeme. Připomínám zneškodnit, ne zabít,“ řekl Blázen Pongovi a nechal ho dělat práci, pro kterou byl zrozen.

Pong polehounku pootevřel dveře do chodby a zrcátkem se podíval, kde jsou další stráže. Všiml si dvou vojáků u nápojového automatu asi deset metrů od dveří. Vytáhl ze svého kung-fu ponča kulatý předmět, zasmál se a hodil směrem k strážným.

„Prohledali mě blbě, debilové,“ zasmál se a pozorně sledoval muže. Koule jim zastavila u nohou, sklonili se a nechápavě prohlíželi, co se to k nim dokoulelo. Přesně na tuhle chvíli Pong čekal, jako vánek vyklouzl do chodby, záhyby obleku zaševalily a jako blesk z čistého nebe se opět objevil za zády strážných, mimochodem jeho oblíbený trik, překvapovat své oběti nečekaně zezadu, ruce mu vystřelily k krkům, strážní zachroptěli, sevřeli rukama krky a svezli se k zemi.

„Šéfe čisto,“ tiše houkl Pong a naznačil všem, že mají jít za ním.

„Pongu, já ti říkal, nezabíjet,“ řekl Blázen, když viděl ty dva na zemi.

„Šéfe, jsou živí, ale už nikdy nepromluví, možná se slavíkem, rozdrtil jsem jim hrtany,“ pousmál se Pong.

„Pongu, nešlo by méně brutality?“ rezignovaně šeptnul Kapitán.

„Šéfe, dobře, zkusím se ovládnout,“ zkoušel ho uklidnit Číňan, jenž viděl rudě a adrenalin mu pumpoval tělem.

„Běž s Kokotem první, projdeme chodbou, pak zahneme doprava a měli bychom být u dveří k recepci a čekárně. Za neprůstředným sklem jsou tam dva zmrdi, ale von ti vysvětlí Kokot, kde kdo je,“ řekl Blázen. Pong nic nenamítal a šel za Kokotem, který zničil několik dalších kamer.

„Pongu, Můj vůdce vždycky přijde s konceptem, ale na nás je, abychom ho dotáhli do konce. To znamená, vejdu do haly a zastavím se u neprůstředného skla. Rozbiji ho a zneškodním prvního hlídače. Na tobě bude ten druhý. Pokud v místnosti bude víc strážných, omráčíš je v pořadí jaké uznáš za vhodné,“ vysvětlil Kokot Pongovi úkoly.

„Ok. Co budeš mezitím dělat ty?“ optal se ještě Pong a nohy mu přešlapovaly nedočkavostí.

„Dívat se, jak si povedeš a když budeš mít problémy, tak ti pomůžu,“ odvětil s náznakem úsměvu Kokot.

Kokot otevřel dveře do policejní haly. Suverénně nakráčel k přepážce a poklepal na neprůstředné sklo. Uniformovaný muž zareagoval, otočil se k Kokotovi připraven odpovědět na položenou otázku. Místo toho spatřil robotovu pěst, která se přibližovala, až narazila do skla. Od místa úderu se rozeběhl velký pavouk, ruka se oddálila a připravila k druhému úderu. Ten přišel skoro okamžitě a s dvojnásobnou silou narazila pěst do skla, které se začalo třístit.

Skleněné střepy se rozlétly směrem k nacifízlovi, jenž situaci nečekal a schytl plnou dávku tvrzeného skla do obličeje. Než si stačil rukama zakrýt obličej, přiletěla třetí pěst a složila ho KO k zemi. V tu chvíli ale už byl u přepážky Pong a držel za klíční kost druhého strážce nacistického pořádku, který zakňoural a v křeči se svezl na podlahu.

Pong se postavil na pult a rozhlédl se. Uviděl tři nácky, kteří se k němu přibližovali ze dvou stran a Kokota, který byl opřený o zeď a očividně se bavil. Navíc se ve dveřích objevilo zbylé publikum v podobě Blázna, Helgy, kapitána Picarda a jeho soudruhů. Vždycky měl rád diváky. Plné hlediště ho nutilo podávat nejlepší výkony. Zalitoval, že nemůže zabíjet, ale i mrzačení je umění. Připravil se na nepřítele ve svém oblíbeném kung-fu postoji a prohlížel si soupeře. Dva byli jasní, s těma nebude mít problém, ale ten opičák u uniformě vypadá, že si rád bouchne. Toho si nechá nakonec, aby pobavil obecnost.

„Pongu, hlavně se s nima moc nesar, máme málo času a spěcháme,“ vykřikl Blázen, protože si všiml, že se chce Pong předvádět.

„Šéfe, dobrá,“ otráveně odpověděl Pong, slezl z přepážky a podíval se směrem k vyhlédnutým slabochům. Usmál se, vyběhl jim naproti a použil styl opilého kuřete. Vydal ústy zvuk pípajícího kuřete hledajícího matku a simulovaným pádem přes levé křídlo srazil prvního nácka, tak že mu podrazil nohy. Padl na záda a Pong ho v pokleku udeřil do hrudní kosti, až bylo slyšet praskání žeber. Aby se pojistil, že nácek neuteče, vykloubil mu jako bonus kotník a omráčil úderem do obličeje.

Druhý fízl se zarazil, protože ještě v životě neviděl v akci nikoho jako byl Pong, což se mu stalo osudným, protože Číňan využil situace a napálil mu do nosu takovou pecku, až se náckovi rozdrtil čichový orgán a kůstky prorazily do ústní dutiny.

„Žádný sraní, mladá paní,“ odříkal Pong starou čínskou kung-fu modlitbu za poražené a soustředil svoji pozornost k opičákovi v uniformě, který zabouchal pěstmi do své hrudi a vydal ze sebe řev bojovníka. Čumilové ve dveřích sebou cukli.

„Kapitáne Picarde, nechcete si vsadit, za jak dlouho Pong složí toho kreténa? Nebo někdo z kolegů?“ zeptal se Jean-Luca Blázen a podíval se po posádce lodi Enterprise. Všiml si, že dva z nich nesou muže, který ležel v cele na zemi.

„Je živej?“ optal se Blázen.

„Je, ale potřebuje připojit k diagnostice, elektromagnetický impulz mu vyzkratoval obvody,“ odpověděl Picard.

„Von je robot?“ podivil se Blázen.

„Android, pane Blázen.“

„Tak to by si asi rozuměl s Kokotem. Škoda, že nemáme víc času a klidu k seznámení,“ řekl Blázen a přesměroval svoji pozornost zpět k Pongovi, který přešlapoval naproti hromadě sádla a svalů a čekal na výpad. Ze zkušenosti věděl, že tihle bezmozci určení k mlácení startují jako první.

Nespletl se, nácek vyběhl a řítit se k Pongovi, který změnil styl z opilého kuřete na rozmrzlého kouzelníka. Udělal rychlou otočku, oblek mu zavál a v ruce se zčistajasna objevila jídelní hůlka. Naznačil pohyb mávnutím čarodějně hůlky a dotkl se běžícího masa na zádech, přibližně v oblasti kříže. Sádlo se zavlnilo a padlo obličejem na stůl, který se rozpadl a nácek roztekl po podlaze v celé své šířce.

Pong se otočil k Bláznovi a zvedl jeden prst. Blázen uznale pokynul.

„Chce si užít, parchant. Jakoby nás jeho chtíč už do průseru nedostal. Dá mu ještě jednu šanci a pak ho složí, připravte s odchodu. Picarde, venku vám dá můj řidič mapu a pak si budete muset poradit sami,“ řekl Blázen Picardovi.

„Díky, i tak jste nám hodně pomohli,“ odpověděl velitel Enterprise.

Pong čekal, až se nácek sebere a připraví k druhému pokusu o atak. Další povědomost o těchto typech lidí byla, že jim vztek vypne mozek a druhý útok provedou naprosto bezmyšlenkovitě.

Pozvedl ruku se dvěma prsty symbolizující písmeno 'V', které přesně v pravou chvíli vrazil rozběhnutému parnímu stroji do očí. Nácek vydal příšerný řev raněné opice, který utnul Pong ve výskoku přímým úderem pěsti do spánku.

Číňan se uklidnil, srovnal oblečení a zvedl nad hlavu obě ruce s prsty symbolizující „Vítězství“.

„Je dobrej,“ mužně odplivl Kokot olejovou slinu.

Před stanicí vyšli zrovna v okamžiku, kdy v dodávce přijela směna k vystřídání. Trapná situace, kterou vyřešil Jean-Luc jedním rozkazem.

„Poručíku Worfe, můžete vyřešit, prosím, tento problém?“

Worf stručně odpověděl „Ano, pane“ a otevřel dveře dodávky. Čtyři těžce překvapení strážci nacistického pořádku nestihli zareagovat, protože je Worfovy pěsti poslaly na pár hodin do království boha Hypna. Skrz okénko v přepážce stěny oddělující řidiče byl vidět Pongův úsměv, který se rozhodl pomoci zneškodněním řidiče a spolujezdce.

„Worfe, doufám, že nemáš rozkaz zabíjet?“ zeptal se.

„Ne, kapitán se o zabíjení nezmínil,“ odpověděl Worf.

„Ty máš taky rád zabíjení, žejo?“ zasmál se Pong.

„Zemřít v boji je pro válečníka největší čest,“ odpověděl Worf, statné postavy, černý, vlasatý a s krunýřem na čele. Pong tuhle rasu neznal.

„Tak to máme asi něco společného, odkad' si?“

„Já jsem Klingon,“ odpověděl Worf.

„Okej,“ zamumlal Pong a vylezl z auta, protože Blázen zavelel k odjezdu.

„Picarde, káru máte, mapu sem vám dal, hodně štěstí,“ popřál Blázen a nasedl vedle řidiče.

„Karlos, jedem do doků.“

„Kapitáne, rozkaz. Helga jede s náma?“ zeptal se Karlos.

„Helgo, jedeš s náma?“ otočil se Blázen k Helze.

„Blázne nejedu, dohraji roli rukojmí a na Ponga budu dlouho vzpomínat. Mám tu rodinu, práci, přítele. Co bych dělala ve vesmíru sama samotinká. Kdybych se mohla v klidu vrátit, to by byla jiná,“ odpověděla.

„Jak myslíš Helgo. Třeba se jednou situace uklidní a budeš moci odjet,“ zamyslel se Blázen.

„Kapitáne, pokusím se jet podle předpisů, abychom nebudili pozornost. Nevadí?“ zeptal se Karlos.

„Nevadí, hlavně už jeď,“ odpověděl Blázen.

Zastavili u vstupu k dokům. Karlos zaparkoval a vystoupili.

Pong zkontroloval klid v okolí a přišel k Bláznovi.

„Šéfe, zatím je čisto, ale kurva svítá a za chvíli tady bude mrtě lidí.“

„Chápu. Helgo, zahraješ svoje poslední unešený divadlo, protáhneš nás vrátnicí a rozloučíme se.“

„Herr Blázen, bude mi potěšením, za šílenou noc s Číňanem, na kterou do konce svého nacistického života nezapomenu,“ usmála se Helga od ucha k uchu, přerovnála si uniformu a koncem Pongova kung-fu obleku přešetila rajtky.

„Za mnou,“ zavelela a vyrazila ke dveřím.

Prošli známou kovovou chodbou a ocitli se v malé místnosti s okénkem a východem k parkovišti lodí. Helga přešla k okénku a začala se bavit s hlasem na druhé straně. Asi po pěti minutách hovoru se otočila a přešla zpět k Bláznovi a jeho skupině.

„Všechno je zařízený, nic se ještě nerozneslo, jste odhlášený a mám vám popřát šťastný let. Herr Blázen, pokud budu mít někdy cestu na Titan, určitě se zastavím. Kurva takovej mejdan jako dneska sem ještě nezažila. A nikdo neumřel, to se nestává často. Díky, ty vole,“ řekla dojemně Helga a políbila Kapitána. Samozřejmě neopomenula Ponga, vrhla se na něj, šáhla mu do rozkroku a kousla do jazyku.

„Přijedu jen kvůli tobě a budeme mrdat tři dny nepřetržitě.“

„Helgo, neblázni. Nedělej si iluze, se mnou nejni snadnej život, navíc mám tam venku Urghu, kterou chci, ale ještě nepochopila, že já jsem pro ni ten nejlepší. Ty jsi byla jen taková oddechovka, pohodička. Helgo perník, jak jednou zkusíš, nechceš už nikdy jinak. Tady máš dárek,“ řekl Pong a podal ji pytlíček s několika krystaly.

„Pongu, to nevadí, že máš jinou. Rozdáme si to ve třech. Mám ráda grupáč,“ zasmála se Helga a zasalutovala. Dveře směr svoboda se otevřely a Karlos s Kokotem udělali první kroky ven.

Uslyšeli prudký dupot v chodbě, kterou přišli. Než se stihli všichni otočit, dveře se rozlétly a do místnosti vtrhl dav lidí, které už znali.

„Kurva, Picard,“ odplivl si Blázen, „ten nám ještě chyběl.“

Picard dofuněl k Bláznovi.

„Pane Blázen, dlouho jsme se neviděli. Nejdeme nějak nevhod?“

„Jdete doprdele nevhod, zrovna jsme se v klidu odhlásili,“ zamumlal Blázen.

„Veliteli, musíme jít,“ důrazně řekl Worf. „Musíme opravit poručíka Data.“

„Tak zase musíme jít, pane Blázen,“ rozloučil se Picard a vyrazili ke startovacím plošinám.

„Šéfe, sem se asi dlouho nepodíváme,“ pronesl Pong, když kolem proběhl poslední člen výsadku Enterprise.

„Nepodíváme, musíme jít, ať jsme kurva rychle pryč. Tihle dementi vzbudí hodně pozornosti,“ řekl Blázen a zamířil přímo k Kapce.

Kokot pomocí dálkového ovladače otevřel nákladní prostor a připravil se vstoupit, když opět uslyšeli dupání.

„Co to kurva zase...??“ vyštěkl Pong a podíval se po směru zvuku. Zdáli se k nim řítila mávajících stará známá skupina dobrodruhů z vesmírné lodi Enterprise.

„To mě poser, co zase chtěj,“ zabručel Blázen.

„Vezměte nás s sebou, počkejte!“ ozýval se křik. Zpocení a schvácení, na pokraji sil, přiběhla parta v červenočerných uniformách a ze zadýchaného Picarda vypadla jediná věta.

„Vemte nás sebou, náš modul zmizel, stejně tak nám ukradli trikordéry a fázery. Tady nemůžeme zůstat, dostaňte nás pryč.“

„Co za to, Picarde?“ zeptal se Blázen.

„Budeme naživu, neskončíme v plynu jako paliva pro městskou elektrárnu,“ vyhrkl Picard a ukázal ku dveřím, ze kterých se vyřítila skupina ozbrojenců a řvala cosi tom, že mají dát ruce vzhůru a vzdát se.

„Šéfe, mám je vyřídít?“ natěšeně nadhodil Pong.

„Pongu, ne. Všichni dovnitř. Kokote a Karlosi, nahod'te motory. Snad nebudou potřeba palubní zbraně, ještě jsme je netestovali.“

„Všechno je v životě poprvý,“ zasmál se Pong a vběhl po rampě to útroh lodi. Zbytek ho rychle následoval. Blázen tlačítkem aktivoval uzavření lodi a běžel na můstek.

Kokot a Karlos již byli pohodlně usazeni, Karlos vyndal z přihrádky láhev absintu a mocně upil.

„To sem potřeboval,“ zasmál se začal věnovat pozornost řízení.

„Vážení, bude to rychlejší start, držte se,“ vyhlásil do lodního rozhlasu Kokot a šlápl na plyn.

Kapka prudce vystřelila vzhůru, plazmové spaliny podsvětelných motorů ožehly první řadu útočících nácků a zbavily je chuti pokračovat v pronásledování. Kokot svým umělým mozkiem provedl Kapku na povrch a když byli pár set metrů nad základnou, zapnul podsvětelné motory na maximální výkon a vzdaloval se v od Měsíce. Karlos měl nadrceno a veškerý svůj zájem věnoval lajnám.

„Tak se asi půjdu seznámit s našimi novými hosty,“ dobalil Blázen brko a zapálil ho.

„Každopádně, musím ještě chvíli přemýšlet. Náročnej večírek s výraznejma důsledkama. Pong a jeho hormony.“

„Šéfe, máte něco proti mejm hormonům?“ zeptal se Pong.

„Někdy se ti urvou z řetězů,“ pousmál se Kapitán a mocně potáhl.

„Můj vůdce, jsme mimo sluneční soustavu, pár podsvětelných hodin od Pluta. Zastavím a vyčkáme, jestli Hitlerova vojska nesledují naši stopu.“

„Kokote, to by byl průser. Podívej se s Karlosem na zbraňový systémy a přiberte Ponga, ať se zastřílí na pár šutrech v okolí. Malej trénink mu neuškodí. Já jdu pokecat s hosty,“ rozhodl Blázen a začal opět motat brko.

„Bude se mi hodit,“ odpověděl na nepronešenou otázku „proč balíš, když hulíš?“

Jean-Luc Picard a členové jeho výsadku seděli v jídelně, když vstoupil kouřící Blázen s lahví absintu v ruce.

„Jestli ste hladový, máte smůlu, protože žádný jídlo tady není, nepočítali sme s delším vejletem, natož s hosty. Voda by měla bejt v pořádku. Musíme si promluvit, protože jste se nám připletli do cesty a nevím jestli sem udělal dobře, že sem vás pozval na palubu. Kapitáne, měl byste vědět, že jsme slušní obchodníci a bohužel obchodní mise na Měsíc se lehce zvrhla, protože můj ochránce neudržel hormony na uzdě. To je náš problém s náckama na Měsíci. Prachy mi nedlužej, zboží sme dodali a nikoho nezranili. Ale vy, vy ste měli zmizet svým modulem, ne? Dáme si panáka a povíte mi, jak ste se tady kurva ocitli.“

„Pane Blázen, nalijte do sklenic,“ řekl Picard, který viděl, že situace je uvolněná a Blázen normální chlap.

„Neříkejte mi pane, jen Blázen nebo Kapitáne,“ řekl Blázen.

„Dobře, já jsem Jean-Luc,“ odpověděl Jean-Luc.

„Na zdraví,“ pozvedl sklenici Blázen a přitukl s kapitánem Picardem.

„Jean-Lucu, kdo jsou tví společníci? A co ten váš android? Možná by se na něj mohl podívat Kokot.“

„Blázne, ležící android je náš nadporučík Dat. Poručíka Worfa jsi už viděl v akci, náš bezpečnostní důstojník. Pan La Forge náš šéfinženýr, hlavní lékařský důstojník komandér Crusherová a poradkyně Troi. Kokot je kdo, už jsi o něm hovořil?“

„Kokot je náš robot, parták se slizkým knírkem v tílku, už jste ho viděli. Přišel se mnou do věznice vyzvednout Ponga,“ zasmál se Blázen a pokračoval, „veterán, stár tři tisíce let a nějaký drobný. Možná by mohl pomoci, nějaký nářadí by se tu našlo. Ale musíme chvíli počkat, s Karlosem a Pongem právě kontroluje zbraňový systém. Budeme pár hodin vyčkávat, abychom se ujistili, jestli nás nesledovali. Jak ste se tady teda kurva vůbec ocitli?“ zeptal se znovu na tu samou otázku Blázen.

„Ten úchylně vypadající člen posádky je robot? Neuvěřitelné. Ale bych odpověděl na tvoji otázku. Letěli jsme s proviantem na výzkumnou stanici M-113 a k tomu vyzvednout nové vykopávky, které prošly katalogizací, abychom je dopravili na Zemi. Jenže během zpátečního letu jsme ve warpovém poli narazili do dimenzionální trhliny, která nás vyhodila nedaleko naší sluneční soustavy. Jenže, jak se brzo ukázalo, ve zcela jiné realitě. Rozhodli jsme se prověřit nenápadně situaci, ale náhodou jsme narazili na vesmírnou loď, ovládanou nacisty a museli jsme je následovat na Měsíc, protože náš modul nemá zbraňové systémy.

Mám takové tušení, že si nás s někým spletli. Prohledávali loď a ptali se po zásilce. Rychle jim došlo, že sem nepatříme a vzali nás do vazby.“

„Pěkná story, ale co se stalo androidovi?“ zeptal se Blázen a zapálil jointa.

„U nás bylo kouření vymýceno,“ řekl Jean-Luc.

„U nás, ale ne,“ zasmál se Blázen.

„To není tabák?“

„Ne, není. Trávu jste taky vymýtili?“ zasmál se Blázen.

„Skoro. Abych se vrátil k Datovi. Zasáhli ho elektromagnetickým pulsem a vyřadili některé obvody. Prý z výzkumných důvodů.“

„Ty vole, saď ouři,“ zasmál se Blázen.

„Nesmál bych se Blázne. Při čekání na převoz jsme zaslechli rozhovor nějakých vyšších důstojníků, že projekt se chýlí ke konci a čeká se jen na methamfetamin.“

„Jakej projekt?“ zeptal se Blázen.

„Přesně nevím. Než si všimli, že posloucháme a ukončili hovor, bylo proneseno několik vět o nové armádě nepřemožitelných vojáků, která pokoří celou sluneční soustavu.“

„Jean-Lucu a co my s tím? Mě je celkem ukradený, co se děje na Zemi a náckové nám zaplatili za zboží. Fakt nevím, co bych měl udělat. Počkáme jestli nás nepronásledují, pak poletíme k Enterprise a vy zmizíte z tohoto vesmíru,“ prozradil svůj jednoduchý plán Blázen a potáhl mocně z jointa.

„Blázne, to nebude tak jednoduchý. Musíme zpět na Měsíc a vzít si naše věci. Nebo aspoň zničit modul, aby po nás nezůstaly jakékoliv předměty. Nikdo se nesmí dozvědět, že jsme byli v této dimenzi.“

„Proč proboha? Já jsem rád za setkání,“ podivil se Blázen.

„Ty možná jo, ale naše technologie zde nesmí zůstat,“ řekl kapitán Picard.

„Příliš nechápu tvoje důvody Jean-Lucu, protože technologie se kradou a běžně se s nimi obchoduje. Kapka, loď kde se nacházíme, je pár stovek let starej veterán. Všichni jsme takoví veteráni.“

„Takové je naše pravidlo, nezasahovat do lokálních konfliktů a neztrácet technologie,“ vysvětlil Picard.

Worf se naklonil k Picardovi a cosi mu zašeptal do ucha. Blázen využil pauzy a dolil do sklenic.

„Děje se něco, Jean-Lucu?“

„Worf je nervozní, protože bychom se měli nejdřív podívat na Data. Můžeš zavolat... Toho, jak jsi mu říkal, Kokota?“

„Jo, ale ťukneme si, Worfe, chceš taky?“ řekl Blázen a sledoval, jak se bude Worf tvářit. Ten nasadil masku tvrdáka a mlčky odmítl.

Přitukli si a Blázen komunikátorem vyvolal Kokota.

„Kokote, jak jste na tom s těma zbraněma? Můžeš přijít za mnou?“

Ozvalo se zašumění.

„Můj vůdce, hned jsem u vás. Chci vidět toho androida. Karlos s Pongem to tady zvládnou už sami.“

„Ty jseš nácek?“ podivil se Jean-Luc. Blázen se zhluboka nadechl a potáhl si z marihuanové cigarety.

„Ale hovno, Kokot je jen postižený sledováním starých německých filmů. Byl velmi dlouho sám, jen ve společnosti živého mrtvého přítele a poznamenalo ho to.“

„Mrtvého živého...?“ nepřestával se divit Jean-Luc.

„Naučil se vracet mrtvé k životu, ale problém je, že vedlejším následkem je zmenšení mozku. Když se to tak vezme, umí tvořit zombie.“

„Nemožné,“ ozvala se Crusherová.

„Doktoro, nic není nemožné jen proto, že zrovna nevíte. Nezapomeňte, jste v jiné dimenzi s jinejma možnostma,“ zasmál se Blázen a v tu samou chvíli kdosi zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ řekl Blázen. Dveře se otevřely a vstoupil Kokot.

„Můj vůdce, na váš rozkaz.“

„Sklapni Kokote. Je tu nějaká dílna, kde by mohl La Forge a Jean-Luc připojit pana Data k počítači? A možná i nějaká tvoje pomoc by se jim hodila.“

„Dílna, povídáte? Je tu servisní místnost, možná by mohla stačit k požadovaným účelům.“

„Fajn Kokote.“

„Jean-Lucu, běžte s Kokotem zkusit rozchodit Data. Já stejně musím na můstek za Karlosem a Pongem promyslet plán. Pokud si budete chtít odpočinout, Kokot vám ukáže, kde jsou kajuty. Není to žádný luxus, styl je trošku starší, ale v postelích se spí dobře a záchody jsou normální, splachovací, žádný záchodovej brouk.“

„Nevím Blázne nic o záchodových broucích, ale pomůžu odnést pana Data a chvíli pobudu, protože nejlépe pozitronovému mozku rozumí nejlépe pan La Forge. Myslím, že malá očista nikomu z nás také neuškodí. Dovolíš-li, přišel bych pak na můstek poslechnout si další plán, který určitě bude tak geniální, jako bývají naše plány,“ zasmál se kapitán Picard. Blázen se zvedl a odešel z místnosti.

Kokot prohlížel skupinku lidí.

„Kdo z vás je La Forge?“

„Já,“ přihlásil se černoš s nějakým šperkem přes oči.

„Dobře, vezmete si ho sami nebo ho mám vzít já?“

„My ho ponese, jen nás veď,“ řekl La Forge. Taky si všiml, že jeho visor zaujal Kokota.

„Jsem slepý. To co mám přes oči je visor, který mi umožňuje vidět podstatné části elektromagnetického spektra.“

„Zajímavé, v našem světě bys mohl mít oční implantáty.“

„U nás taky, ale teď se mi hodí visor k práci.“

„Rozumím, pojděte za mnou.“

Chodbami a výtahem se dostali do spodních pater Kapky. Doktorka Crusherová a poradkyně Troi se oddělily a vystoupily na patře s kajutami. Kokot jim řekl, ať si najdou nějaké neobsazené, tudíž uklizené a udělají si v rámci možností dobře. S Worfem, La Forgem a Picardem pokračoval do servisní místnosti.

Když došli do místnosti, která vypadala, že by mohla sloužit i jako malá palubní nemocnice, položili Data na jeden z volných operačních stolů.

„Pane La Forge, je váš,“ řekl Kokot.

Šéfinženýr La Forge otevřel temeno pana Data a odkryl konzoli androidova pozitronového mozku.

„Pane Kokot, teď by se mi hodil trikordér,“ řekl a bezradně zíral na otevřenou Datovu lebku, „kdybych se aspoň mohl připojit k sériovému portu.“

„Pane La Forge, jestli potřebujete sériový kabel stačí říci. Pár jsem jich vyrobil, abych se mohl připojit k některým pozemským počítačům. Zdá se, že máme nějakou část minulosti společnou,“ zasmál se Kokot, otevřel jeden ze šuplíků a vytáhl kabel s volnými oholenými konci.

„Převodník bude potřeba? Několik jich tu mám,“ dodal.

„Vy jste neuvěřitelný. Ne, nebude potřeba. Připojíme se k základnímu komunikačnímu procesoru. Snad se dozvíme v jakém stavu jsou jeho jednotlivé součástky.“

Kokot připojil sériový kabel k palubnímu počítači a zapnul terminál. Blikající bílý svíslý kurzor na černém pozadí čekal na signál. La Forge chvíli laboroval s konci kabelů, aby nakonec vítězoslavně zvolal „*Heuréka!*“

Stiskl skryté tlačítko v Datových zádech a přešel k terminálu, kde se objevily startovní zprávy. Napjatě je sledoval, dokud se neobjevila příkazová řádka, kde čekala spodní čárka na příkazy z klávesnice. Šéfinženýr La Forge se posadil a začal posílat sekvence příkazů. Obrazovka se plnila diagnostickými výpisy, které Kokotovi nic neříkaly, tak mlčel a nic neříkal.

„Pane Kokote, vypadá to, že pozitronová matice je v pořádku, ale spálilo se několik vedlejších procesorů. Předpokládám, že tady asi žádné náhradní nemáte, tak je zkusím přemostit.“

„Pozitronovou technologii nepoužíváme, neposloužíme. Používáme kvantové procesory a subprostorové jednotky, které jsou většinou navrženy pro výkon jedné či dvou operací. Můj mozek je postaven na těchto technologiích, kromě některých biopaměťových bloků, které v upravené DNA ukládají informace. Nic složitějšího, jednoduchá technologie vytvořená pro sériovou výrobu. Já mám tak vysoký výrobní číslo, že byste se pane posral,“ pousmál se Kokot.

„My kvantové procesory také známe, jsou základní jednotkou všech našich počítačů, o tom zbylém jsem nikdy neslyšel, respektive vím, že Borgové umí propojit DNA s počítačovou sítí. Dat je originál, v naší realitě je jediný, tedy kromě jeho pošahaného bratra Lora staršího nepovedeného modela. Zatím se, ale ještě nikomu nepodařilo, napodobit práci doktora Soonga,“ řekl La Forge a pokračoval v práci na terminálu.

Kapitán Picard a Worf odešli do svých kajut, protože usoudili, že ničemu pomoci nemůžou, akorát požádali o informování v případě jakékoliv změny.

Uběhla nějaká doba než La Forge promluvil.

„Hodila by se pozitronová pájka, takhle musím vadné části odpojit softwarově z konzole. Každopádně bych řekl, že jsem hotov a můžu spustit hlavní jádro Datova operačního systému. Měla by naběhnout autodiagnostika a když budeme mít štěstí, za několik minut se probere.“

„Tak ho nastartuj, šéfinženýre,“ zasmál se Kokot.

La Forge napsal do konzole poslední sekvenci spouštějící hlavní jádro operačního systému, diody v Datově otevřené lebeční konzoli se rozblíkalý a Dat začal rychle pohybovat očními bulvami pod zavřenými víčky. Displej konzole zobrazoval probíhající selftest jednotlivých částí androida.

Pan Dat otevřel oči, posadil se a rozhlédl se.

„Kde to jsme?“

„Na palubě vesmírné lodi Kapka,“ řekl Kokot a dodal, „já jsem Kokot z druhu tvého.“

„Nazdar Date, jak se cítíš?“ zeptal se La Forge.

„Ahoj Gordi, jako by mě přejel parní válec,“ usmál se Dat.

„Date, všechno v pořádku? Co poslední si pamatuješ?“

Dat se zamyslel a bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

„Gordi, zjistil jsem, že jsi odpojil několik spálených jednotek. Dobrá práce, bez trikordéru to nebylo asi snadné, musel jsi použít moji sériovou linkou, kterou naposledy využil doktor Soong, když ladil jednotlivé desky pozitronových matic. Jednoduše řečeno, doktorova diagnostická konzole,“ řekl Dat a pokračoval.

„Co se týče stavu mé paměti. Je v pořádku a poslední co si pamatuji, že nás vyvedli nějací lidé v nacistických uniformách a jeden z nich proti mně namířil EMP pušku a zmáčkl spoušť. Jak sis asi všiml, milý Gordi, vypálil mi několik základních procesorů a vyhodil sběrnici mezi maticemi. Pár hodin mám výpadek, když si porovnám časové záznamy v paměti.“

„Date, kapitán Picard ti vysvětlí, co se od té doby stalo. Zavřu ti nyní hlavu a půjdu si odpočinout. Můžeš si popovídat s panem Kokotem, budete mít hodně společných témat.“

„Gordi, dobře. Kapitán Picard je v pořádku, pokud ti rozumím.“

„Ano, je v pořádku. A ty, Date, také. Zbývá poškození opravíme až se vrátíme na Enterprise,“ odpověděl La Forge, kývnul ke Kokotovi a odešel dveřmi za odpočinkem.

„Tak ty jsi Kokot,“ řekl Dat Kokotovi.

„Ano, jsem. Uměle vytvořený robot s umělým mozkiem uvědomujícím si sebe sama. Jsem živý, stejně jako ty, Date. A jsou nás miliony.“

„Pane Kokote, já jsem jedinečný, nelze mě zkopírovat, protože pak už bych nebyl jedinečný.“

„Date, ty to asi zcela nechápeš, ale my všichni jsme jedineční. Ano, máme umělý mozek v závislosti na použité verzi, ale každý jsme obdařeni jedinečností, uvědomujeme si sebe sama. Tedy pokud zákazník nezadal v objednávce požadavek k potlačení ega. Pak byly vyrobeny identické kopie, propojené do sítě, které se daly ovládat z jednoho místa. Ale to je na dlouhou debatu, stejně jako cítím, že by ses rád zeptal na typ mého mozku. Ano, mě by zajímal i tvůj mozek, ale bohužel plány mi od něj asi nedáš,“ úsměvem se zavlnil Kokotův knírek.

„Kolego Kokote, nedám, protože by byly k ničemu. Soongova práce byla velké filosofické dílo.“

Debatu narušil palubní komunikátor.

„Kokote, senzory detekují nacistickou loď. Přijď okamžitě na můstek,“ řekl Bláznův hlas.

„Můj vůdče, hned jsem u vás,“ řekl Kokot a otočil se k Datovi. „Musíme jít.“

Na můstku už byla celá posádka modulu Enterprise a oba kapitáni byli zaujati družným hovorem.

„Kokote, že už ses konečně tady, máme tady problém. Náckové sledovali naši stopu a blíží se,“ pozdravil robota Kapitán Blázen.

„Už nás našli?“ zeptal se Kokot.

„Ještě nás jejich senzory nedetekovaly,“ odpověděl Karlos.

„Zapnu maskování,“ řekl Kokot, posadil se do křesla a navolil sekvenci příkazů. Kapka zavrněla a kolem ní, z pohledu vnějšího pozorovatele, proběhla vlna slabého záření a zmizela. Nacistická loď se přiblížila na vzdálenost několika set metrů a zastavila. Jasně byl vidět její černý nátěr s identifikačními čísly a symboly SS.

„Pane, myslím, že prohledávají okolní prostor,“ ozval se Dat, „kolego Kokote, mohu se posadit vedle vás?“

„Jistě Date, zaujmi místo druhého pilota. Myslím, že jsi chápavý a rychle pochopíš náš interface,“ odpověděl Kokot a ani se nezeptal Blázna. Ten se podíval po partě na můstku, pokrčil rameny a začal si ve svém kapitánském křesle motat brko.

„Šéfe, co budeme dělat? Zabijeme je?“

„Pongu, já nevím. Zahulíme a uvidíme,“ odpověděl Blázen. Pong si vzal odpověď osobně a vyndal náčiní určené k drcení methamfetaminu. Karlos měl dávno narýsováno, ten si jen tak pošňupával. Jean-Luc Picard se potil a rozhlížel po místě, kde se ocitl a měl pocit, že to nemůže dopadnout dobře.

„Cítím chuť smrti a touhu zabíjet,“ ozvala se poradkyně Troi.

„Já tě taky cítím,“ otočil se k ní Pong a promnul svoji čínskou kung-fu bradku.

„Ty jedno úchylné zvíře, moje frnda by tě chtěla sežrat, ale to co cítím nyní jde z té lodi venku,“ odpověděla mu s kamennou tváří.

„Až bude chvíli klid, zajdeme ke mně do kajuty a ukážu ti svoji sbírku úchylných videoher,“ lascivně zamrkal víčky a významně pozvedl pravé obočí Pong.

„Poradkyně?“ vyděšeně se obrátil k Troi Picard.

„Kapitáne, cítím váš vnitřní zmatek, ale jsou věci, které o mě nevíte. A tenhle zvrhlej Číňan je sto procentně ztělesňuje,“ řekla Troi a všimla si, že doktorka Crusherová vypadá stejně šokovaně jako kapitán Jean-Luc. Worf vypadal přivykly drsnějším posádkám a zůstával v klidu, šéfinženýr La-Forge stál za Datem a věnoval se úplně jiným věcem.

„Něco z nich vylétá,“ zvedl ruku Blázen a ukázal na nacistickou loď, ze které vyletělo několik paprsků složených z drobných svítících bodů, které se rozprostřely do plochy a pomalu se pohybovaly vpřed.

„Kapitáne, myslím, že vědí, že se tu někde schováváme. Předpokládám, že až do nás sondy narazí, odhalí nás,“ řekl Dat.

„Můžeme tomu nějak zabránit?“ zeptal se Blázen.

„Ne, Kapitáne,“ odpověděl Kokot.

„Chceme znát sílu jejich zbraní?“ byla další otázka Kapitána Blázna.

„Šéfe, já bych ji rád poznal,“ zasmál se Pong a podíval se po Worfovi, „co ty, fešáku? Dal by sis férovej souboj dva proti přesile?“

„Válečník se nebojí postavit přesile nepřátel. Válečník je poctěn, když se může brodit v krvi zabitých nepřátel,“ odpověděl Worf.

„Fajn, ty seš můj člověk, běž si do zbrojnice vybrat zbraně, já tady vysvětlím kapitánům, že potřebujeme zajmout velitele nepřátelské lodi, abychom ho mohli vyslechnout a použít jako rukojmí,“ zcela odhalil svůj tajný plán Pong.

Blázen se podíval na Picarda, ten jen seděl a potil se, tak usoudil, že vyřešení situace je opět na něm.

„Vážení roboti, dopřejeme pánům něco málo zábavy a je fakt, že Pong má pravdu, musíme vyslechnout velitele a snad se dozvíme, kde jsou schovaní věci našich přátel z Enterprise,“ krátce se odmlčel, „tedy doufám, že stále ještě přátel. Kokote, vypni maskování a přesuň energii do štítů a kontaktuj je. Zkusíme nejdřív diplomatickou cestu a když selže, jakože selže, dáme prostor našim milovníkům zabíjení nepřátel v přesile.“

Kokot provedl příkaz a zkusil několik komunikačních frekvencí. Chvíli se nic nedělo, pak se objevila na jednom z velkých displejů bitva mravenců (*pozn: lidové označení pro zrnění analogové televize*), posléze pár kostiček až se objevila zjizvená tvář nacistického velitele lodi v uniformě a čepici s velkou lebkou.

„Jsem Oberführer Hans Helmut von Schweinefarm, velitel lodi Die Faust Gottes třídy Adolf Hitler a jsem tu, abych převzal uprchlíky a zajistil vaši loď.“

„Já jsem Blázen a říkám nasrat. Zboží jsme dovezli, peníze dostali a za to drobné nedorozumění, které způsobil jeden z mých členů se hluboce omlouvám. Co se týče našich hostů, jsme v mezinárodním prostoru a nepodléháme tudíž vaší judikatuře,“ kouříc brko a s úsměvem na tváři odpověděl Blázen.

Kokot s Datem se na něj podívali a kapitán Picard si utřel kapesníkem čelo.

„V tom případě se k vám budeme muset nalodit a vzít si sami, co je naše. Sklopte štíty,“ odpověděl klidně Helmut.

„Já říkám nasrat, vraťte se domů a budete žít,“ řekl Blázen.

„Herr Blázen. Jak bych vám to vysvětlil. Mě nezajímáte vy, ani ten váš úchylný Číňan, jehož anální otvor by zasloužil rozhavenej kolík, ale chci jen vaši loď a tu partu s robotem, která je na palubě.“

Lod' se nám líbí, stejně jako jejich, měli jsme čas se porozhlédnout a vaše technologie je neuvěřitelně stará a účinná," pokračoval klidně Helmut.

„Znova říkám nasrat, otočte se a budete žít. Nechtějte, abych použil naše prastarý zbraně.“

„Kokote, jsi schopnej zjistit kolik jich je na palubě?“

„Myslím, že ano," řekl Kokot.

„Herr Blázen, já tušil, že s vámi bude problém," řekl Hans Helmut a podíval se mimo záběr. Chvíli bylo dramatické ticho, kdy se všichni na sebe podívali, pak se v obraze objevil další naciúchyl a držel pod krkem Helgu.

„Helgo!" vykřikl Pong.

„Pongu!" vykřikla Helga, než nácek tlustou rukou stiskl její bílé hrdlo.

„Herr Blázen, my nejsme debilové. Zmáčkli jsme Helgu a všechno nám vyklopila. Vzdejte se a možná budete žít," řekl Helmut.

Blázen se otočil k Pongovi, kterému se krví podlily oči. Tušil, že Helga už to má spočítané.

„Herr Blázen, jak jste se rozhodl?" zeptal se ještě jednou Hans Helmut.

Helga se mezitím dostala ze sevření a vykřikla.

„Nasrat jim, stejně vás všechny oddělaj!"

Hans pokynul hlavou směrem k náckovi, ne nepodobnému gorile, který držel Helgu. Vytáhl dlouhý nůž s lebkou a runami, otočil hlavu Helgy přímo do záběru a odhalil krk. Úchylně se zasmál a nožem, pomalu a s rozkoší, rozřízl bledý krk. Rudá krev stékala po uniformě a Pong se neudržel, když Helga zavřela svá ústa, šeptaje svá poslední slova.

„Budeš žrát vlastní koule!" hlasitě vykřikl.

„Blázne, ti lidé nemají v hlavě nic jiného než touhu po smrti. Nemáme šanci," řekla poradkyně Troi.

„V pohodě, teď začne to pravý divadlo, oni si myslej, že sme nějaký amatéři, ale až poznaj Ponga, tak poznaj že peklo je růžová zahrada pro buzeranty. Pongu, běž s Worfem do transportní místnosti a vem si sebou čelovku, ať máme příměj přenos z akce. Kokote, zapřemejšlej s Datem, jestli by je nešlo nějak ochromit, aby nám neupláchlí a nebránili se.“

Pong odešel a roboti si vyměnili pár velmi rychlých informací.

„Kapitáne, myslím, že jim můžu zasáhnout kompenzační nádrže," řekl nakonec Kokot.

„Udělej co můžeš a pak tam přesuň naše dva bojovníky. Mimo chodem, už jsi zjistil kolik jich tam je?"

„Třicet, můj vůdce," odpověděl Kokot.

„To bude férová a rychlá bitka," zasmál se Blázen a potáhl z jointa. Kapitán Picard si opět otíral pot z čela.

„Šéfe, dva muži připraveni k transportu a nadržení udusit nepřátele vlastní krví," ohlásil se Pong z transportéru.

„Čekejte na můj rozkaz," odpověděl Blázen a otočil se k Kokotovi, „znič jim ty posraný motory.“

„Můj vůdce, na váš rozkaz," zahlásil Kokot a potvrdil připravený skript. Počítač zablikal a z přední části Kapky vylétl úzký paprsek a zasáhl místo ve spodní části nacistické lodi. Objevilo se prudké světlo a motory zhasly.

„Ty vole, přesnej zásah," vykřikl Karlos.

„Pongu, máte zelenou," ohlásil Blázen dvojici zabijáků připravených ztrestat zkurvený nácky.

„Kokote, spoj se s těma zmrdama," přikázal robotovi.

„Dobře," odpověděl Kokot a zkusil se spojit s nacistickým křižníkem. Oberführer Helmut oproti jeho očekávání žádost přijal a ukázal se na monitoru.

„Herr Blázen, to se vám povedlo. Vyřadit nám zdroj energie byl překvapivý tah. Moc jste si nepomohli, zbraně nám stále fungují.“

„To má bejt výhrůžka?" zeptal se Blázen.

„Pokud to tak cejtíte, je vše v naprostém pořádku. Akorát jste mě trochu naštváli a zemřete,“ pokračoval Hans.

Kokot se v tu samou chvíli naklonil k Bláznovi a cosi mu pošeptal. Kapitán se rozesmál.

„Čemu se tak smějete? Přijde vám legrační, že zemřete?“ podivil se Hans Helmut.

„Ne, ale myslím, že jste v prdeli. Teďka poškádlíme tu vaši podělanou kocábku a uvidíme, jestli budete schopni opětovat útok,“ řekl suše Blázen. Na čele Helmutově se objevila kapka potu.

„Kokote, můžeš,“ přikázal Blázen. Robot opět vystřelil slabý paprsek. Helmutova nacistická kocábka se zachvěla, ale poškozena nebyla.

Blázen s pocitem uspokojení a šklebem na obličej sledoval Hanse, stále stojícího před kamerou komunikátoru. V přímém přenosu viděl, jak se výraz jeho obličeje změnil ze sebevědomého na vystrašený.

„Tak co? Ukážeš mi ty kokote co umíte? Já myslím, že akorát tak hovno. Ale já mám ještě co ukázat,“ řekl Blázen a přisunul před sebe jeden z monitorů, kde byl přenos z Pongovy čelovky. Zrovna se radil s Worfem kudy se vydat.

„Hansi, dva muži si pro vás jdou. Helgu jsem měl rád a nemám rád, když někdo zabijí moje přátele. Dívej se a očekávej svůj mrzký a bolestivý konec,“ zasmál se opět Blázen.

Pong vyzbrojený svými dvěma meči a větším množstvím vraždících létajících předmětů ukrytých v záhybech oblečení vysvětloval Worfovi, že je nutné bezpodmínečné zabití všech zasraných nácků a svini, která zabila Helgu, si ponechává pro sebe. Worfovi přenechal čest zabít velitele lodi. Worf se návrhu nijak nebránil, jeho ruce svíraly Bat'leth a za pasem měl zastrčenou dýku D'k tahg. Vydali se spoře osvětlenou chodbou vyzdobenou nacistickou symbolikou a precizní práce s kovem dávala jasně najevo, že tuto loď stavěl nacistické inženýr, který nikdy neviděl nic jiného než nacistický ocelový město na Měsíci.

„Worfe, prostě půjdeme a budeme zabíjet své nepřátele. Nic komplikovaného,“ řekl tichým hlasem Pong.

„Bez problému, už dlouho jsem nebyl ve skutečném boji. Enterprise je výzkumná loď a kapitán Picard nemá zabíjení příliš v lásce,“ odpověděl Worf.

„Nevadí, dnes si užijeme. Jo a počítám skóre,“ řekl Pong.

„Nepřemýšlím nad počtem mrtvých nepřátel. Cením si cti bojovníka,“ zamručel Worf.

Stáli před svými prvními dveřmi. Pong stiskl tlačítko ovládní, dveře se s kovovým zvukem otevřely a nikdo nikde. Stáli v křížení chodeb a na jedné ze zdí byl nacistickým fontem napsaný rozcestník. Černé písmo na bílém pozadí. Strojovna, jídelna, ubikace, výtah.

Nepřemýšleli a vydali se k výtahu. Chodba se mírně lomila, míjeli dveře označené čísly a boční krátké chodby.

Rozhodli se, že půjdou rovnou na můstek a předpokládali, že výtah je doveze kam potřebují.

Zanedlouho k němu došli a displej signalizoval, že výtah je v pohybu. Poodstoupili od dveří a čekali, kdo se objeví. Výtah zastavil a dveře se s tichým syčením otevřely. V kabině stáli dva nacističtí vojáci a vypadali velmi překvapeně. Nestihli udělat ani krok a oběma skoro současně padajícím hlavám probleskla poslední otázka života, kde se tady ti dva vzali.

Pong s napřaženým mečem se usmíval a pokynutím pochválil Worfovi čisté stětí náckovy hlavy.

„Wer sind Sie?“ ozvalo se jim za zády. Pong se otočil, z rukávu vyletěla kung-fu šipka a zapíchlá se do ramene nácka, který zrovna vyšel z vedlejších dveří.

„Svině jedna. Ještě, že je otrávená,“ zamumlal Pong a rozeběhl se za postavou, která rychle zmizela zpět ve dveřích. V okamžiku, kdy doběhl ke dveřím se rozezněla siréna a rozblíkala světla. Uběhly maximálně dvě sekundy.

„Worfe, poplach. Maso přichází, krev poteče proudem,“ zasmál se Pong a nechal nácka náckem, protože věděl, že jed již vykonal svoji práci.

„Jedeme výtahem,“ vstoupili oba dva do výtahu.

Prohlíželi si panel a marně hledali patro, kde by mohl být můstek.

„Chtělo by to plány, tady nepoznáme, kde je můstek,“ řekl Worf. Najednou se ozval palubní počítač.

„Heil Hitler, vážení hosté. Vítám vás na palubě 'Die Faust Gottes' třídy Adolf Hitler, vyrobené v Hitlerových závodech. Velící centrum je v patnáctém patře. Pokud máte jakékoliv dotazy, neváhejte se na mne obrátit. Jsem palubní počítač a mým úkolem je sloužit všem, kteří nejsou nečisté rasy.“

Pong s Worfem na sebe udiveně pohlédli a než se Klingon zeptal, proběhlo takové krátké trapné ticho.

„Počítači, kolik členů má tato posádka a kde se všichni nachází?“

„Než odpovíš, zavez nás na patnáctý patro,“ skočil do řeči Pong.

Výtah se rozjel a palubní počítač odpověděl na otázku.

„Posádka lodi činí 33 členů a nyní se všichni přesouvají k velicímu centru na patnácté patro, aby vás přivítali. Právě jsem se dozvěděl, že vás nemám pustit nikde jinde než na patnáctém. Velitel Helmut vás nechá žít, když se okamžitě vzdáte. Jsme ve značné přesile.“

Worf nepřemýšlel a okamžitě odpověděl.

„Bojovník se nikdy nevzdává.“

„Když myslíte, ale umřete zbytečně. Pro nic za nic,“ elektronickým hlasem s německým přízvukem odpověděl počítač.

„Pro Helgu nikdy není umřít jen tak pro nic za nic, slyšel si ho a okamžitě nás dovez na to posraný patnáctý, ať můžeme všechny nacizmrdy na palubě oddělat. Už mě nudíš, sračko!!!“ nasraně vykřikl Pong směrem ke stropu.

„Dobře, varování jste byli. Velitelova nabídka byla férová,“ řekl počítač.

„Přidej zmrde a nesor,“ řval vztekem Pong.

„Worfe, zmrdy se střelnejma zbraněma nech na mě. Dojebu je otrávenejma šipkama,“ stihl ještě říct Pong, než výtah s cinknutím zastavil.

Dveře se otevřely, Pong vysunul ven malé zrcátko a prohlížel okolí.

„Worfe, tradičně ocelová místnost, se sloupy ze železa, spousta dementních fotek Adolfa a jestli počítám dobře, vidím devět nácků poschovávaných za sloupy. Desátej je je po tvý levý ruce hnedka za dveřma a čumí jako kretén na zrcátko. Doufám že seš rychlej, levá strana je tvá, pravá moje, zbraně maj všichni, tak ukaž co v tobě je, bojovníku,“ pousmál se Pong, jemuž zrudly oči krví.

„Žvaníš jak ženská, šikmovočko,“ odpověděl suše Worf.

„Bude zábava,“ zavýskl Pong a oba vyběhli z výtahu.

Nácek za dveřmi sice očekával výpad, ale neočekával rychlý výpad. Než stihl říci 'Sieg Heil!', hrot Worfova Bat'lethu mu prošel uchem až do mozku. Klingon se nezdržel déle než bylo potřeba a rychle se schoval za první sloup. Věděl, že je za ním schován nácek. Podíval se směrem k Pongovi, který byl opřený o sloup na druhé straně a mrkl na něj. Pong odpověděl a pokynutím hlavy potvrdil, že z druhé strany sloupu je opravdu nácek, Worf mu s úsměvem naznačil rukou to samé a spustili tanec smrti a bolesti.

Pong elegantní kung-fu otočkou obešel sloup a setnul hlavu vojákovu, který se chystal střílet po Worfovi, protože nepochopil dobře signalizaci svého kolegy na druhé straně, že si má dát pozor. Worf se skrčil a elegantním kotoulem se dostal za sloup a mečem oddělil hlavu vojákovu. Nezastavili se a v rytmu smrti jejich kroky směřovaly k dalším schovaným nacistickým bojovníkům. Vše se odehrávalo tradičně jak ve zpomaleném filmu, protože zbývajících sedm nácků bylo mrtvých během několika sekund. Šesti popadaly hlavy jak kuželky a poslední nácek v místnosti jednou vystřelil, minul a než stiskl kohoutek podruhé, proklály ho dva meče.

„Pěkná choreografie, ty vole,“ řekl Pong. Worf si prohlédl čistou práci, setřel hadříkem krev z meče a mlčel.

„Nerad sdílíš pocity z bitvy, válečníku?“ rýpl si Pong.

„Bitva ještě nebyla dobojována, nemám radost ze zabíjení slabých protivníků,“ odpověděl po chvíli dumání Worf.

„Věřím, že na konci nás očekávají rovnocenní soupeři. Tak je to v každý hře,“ usmál se Pong a otevřel dveře, ke kterým se proboujvali. Před nimi byla dlouhá chodba. Worfovo chřípí se roztáhlo a nasálo vzduch.

„Cítím na konci chodby pot a v něm strach.“

„Tak se jdeme podívat, co se tam potí za prasata,“ řekl Pong a vyrazil.

Došli na křižovatku chodeb a rozcestník ukazoval směr k hangáru, na můstek a zbrojnici.

„Můstek je náš cíl,“ řekl Pong. Pokračovali chodbou, která se na konci prudce lámala do prava. Minuli několik dveří a když došli k ohybu chodby, vyvalil se z obou konců dav nácků s noži a mačetami v rukou.

Pong s Worfem se k sobě otočili zády a začali řezat nacizmrdy hlava nehlava. Meče se blýskaly, házely prasátka od světla v chodbě a vzduchem létaly kusy lidských údů a orgánů. Stěny se zbarvily krví a prořezané tepny raněných vojáků kropily okolí. Pong vytáhl ninja nůž, jenž v kombinaci s mečem vytvořil smrtící kombinaci.

Bat'leth v rukou Worf byl jako kombajn smrti. Jeho ostré hroty se zařezávaly hluboko do těl nácků a z jejich břišních dutin tahaly vnitřnosti a metry střev.

Oba bojovníci byli zborceni krví a ve vzduchu se vznášel pach střev, výkalů a moči umírajících a mrtvých.

Najednou bylo ticho a nikdo už na meče nenabíhal.

„Tak to bylo lepší,“ řekl Pong a otočil se obličejem ke Klingonovi. Ten jen pokynul hlavou a mlčel.

„Já vím, bitva ještě není dobojována. Kolik jich tak mohlo bejt?“ pousmál se Pong, jenž se konečně cítil ve svý nejlepší kůži.

Začal počítat, ale některá těla byla skutečně na sračky, takže se rozhodl, že spočítá jen hlavy. Předpokládal, že mezi náckama se nenašel žádný, kterej by měl víc než jednu hlavu. V jednu chvíli, když nohou odhrnoval hromadu, se podivil.

„Hele ty vole, tady je ještě jeden živej. No, skoro živej.“

Worf se k němu sehnul a cosi mu zašeptal. Nácek jen zachrčel a z úst mu vytékala krvavá pěna. Klingonský bojovník se narovnal, vytáhl nůž, poklekl a vrazil do hrudi vojákovy.

„Bojovník si zaslouží čestnou a rychlou smrt,“ konstatoval a oťrel D'k tahg.

„Ty seš tak čestnej až to bolí. Já bych ho nechal trpět a ještě bych mu naložil. Mám rád, když protivník před smrtí trpí.“

„V pojetí cti se lišíme, kolik jich bylo?“ řekl Worf.

„Čtrnáct, soudruhu v krvi, čtrnáct,“ odpověděl Pong.

„Jeden z mých předků zabil sedmdesát nepřátel, než ho přesila udolala. Jeho hrdinství je oslavováno v písních.“

„Nás nikdo neudolá, my si jdeme pro jasný vítězství a svoji zaslouženou dávku boje. Klidně s písní oslavující tvého předka.“

Worf vzal Pongova slova vážně a začal pět hrdelním hlasem starou klingonskou píseň, jejíž slova trhala malé čínské uši. Pong kroutil hlavou.

Zastavili u dveří s nápisem „*Velitelská místnost*“. Podívali se na sebe, Worf přestal zpívat a otevřel dveře.

Dvě krví zalité postavy vstoupily do velitelského centra křižníku. Tam už na ně čekalo šest nácků. Velitel Helmut, nazigorila stojící nad tělem Helgy a čtyři nazimlātičky, které v rukou svíraly teleskopické obušky. Strohá, ale kovově elegantní výzdoba můstku byla pěkným místem pro krvavou bitku. V čele místnosti byl řídicí panel lodi s velkou obrazovkou, ve které se usmíval brko kouřící Kapitán Blázen a Kokot. Na vše shlížel obraz Adolfa Hitlera v nadživotní velikosti.

Pong jim zamával a Blázen s Kokotem odpověděli na pozdrav.

„Jak to tam u vás jde?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe dobře, zatím dvacet sedm mrtvejch zmrdů, zbejvá těchlech šest.“

„Dobrý skóre. Jak si vedl tvůj přítel?“ řekl Blázen.

„Báječně, řekni jeho šéfovi, že je dobřej bojovník,“ odpověděl Pong.

„Von vidí jak ste zborcení krví, chudák se tady celou dobu potí a je nervózní jak prvnička,“ zasmál se Blázen, „tak nám ukažte pěknou show a zabijte je všechny.“

„Šéfe, jasný. Mám pocit, že nás čekají dobří soupeři. Ne rovnocenní, ale užijeme si,“ skončil rozhovor Pong a otočil se k veliteli Helmutovi.

„Už si to pochopil? Neměli ste kurva zabíjet Helgu. Byla v tom všem nevinně a zkurvili ste Kokotovi dojem z tý vaší tisíciletý říše. Von jen takovej nadšenec do toho vašeho posranýho Adolfa a vy to takhle poserete, idioti,“ vychrtil ze sebe.

„My jsme chtěli jen pasažéry, které vezete. Vaše chyba, že jste to nechali dojít tak daleko. Ničím si nepomůžete, když nás zabijete. Půjde po vás celá naše armáda a budete pronásledováni po všech koutech známýho i neznámýho vesmíru,“ řekl s nacistickým klidem velitel Helmut.

„Ale hovno debile, až vás tady vyřídíme, poletíme dojetat tu vaši zasranou vesnici na Měsíci.“

„Tomu snad nevěříte ani v nejdivočejších snech,“ zasmál se Hans Helmut.

„Konec legrace. Bruno, Otto, Fritzi a Franz, zabijte ten smrdutý odpad.“

Čtyři nacimlátičky se daly do pohybu a přibližovaly se k Pongovi a Worfovi. Ti se rozestoupili a obludy v uniformách pochopily, že bude férová bitka jeden proti dvěma. V jeden okamžik se společně rozeběhli proti dvojici našich neohrožených bojovníků, držíce v každé ruce železné obušky s kovovým hrotem pokrytým ostny. Jejich rychlost byla překvapením a Pong s Worfem měli co dělat, aby uskočili stranou. Worf se podíval na svoji ruku a všiml si krvavého šrámu, který mu způsobil obušek. Nasraně klingonsky zařval něco ve smyslu, že se zmrď posral a prudkou otočkou uťal náckovi ruku v lokti. Ten zařval a padl na kolena. Druhý nácek začal prudce šermovat obušky Worfovi před obličejem, který provedl několik klingonských úhybných manévrů, dostal se za záda mlátičky a sekl jej silně mečem přes celý hřbet, až se odchlípla kůže se sádlem a odhalila několik žeber s páteří. Nácek nezařval, s výrazem běsnícího zvířete se otočil a oběma rukama objal Worfa a přimáčkl na hrud'. Worf cítil mohutný tlak svalů, ale protože v jedné ruce svíral meč, za zády monstra ho přehodil do druhé, otočil a hroty u rukojeti zarazil hluboko do obnažených zad. Tlačil tak dlouho, dokud stisk nacikreatury nepovolil a on se neosvobodil ze zajetí. Hora sádla se sesunula k zemi.

V té samé době si nácek s uťatou rukou zaškrtil páskem ránu, vstal z podlahy a rozeběhl se na uvolněného Worfa. Ten si toho naštěstí všiml, napřáhl meč a nacistický idiot naběhl krkem přímo na čepel a vlastní kinetickou energií si oddělil hlavu od trupu. Překvapeně zamrkal, ale to bylo jeho poslední gesto mezi živými. Worf byl se svojí prací hotov. Pohlédl směrem k Pongovi.

Pong si užíval. Svoji první nacimlátičku ochromil oblíbeným trikem přetnutím achillových šlach, takže se plazila po zemi a druhé vrazil do kolen ocelové šipky, tudíž měla také drobné problémy s udržením rovnováhy. Pong se podíval k zbývajícím dvěma členům nacistického křížníku.

„Dívejte se, ať víte, o čem nikdy nebudete nikomu vyprávět,“ chtěl Pong dát volný průchod svým úchylným choutkám.

„Worfe, hlídej ty dva a nepoblíž se. Uvidíš asi pár věcí, který si ještě neviděl.“

Čínský velmistr kung-fu přišel k první obludě, která seděla ve své vlastní krvi a pěstmi hrozila Pongovi. Ten nasadil perverzní úsměv, vytáhl skalpel, obešel nácka, chytl ho za vlasy a vrazil skalpel doprostřed zad a zkušeným řezem přetřal míchu. Náckovy ruce se uvolnily a Pong ho s citem položil na zem. Oběť zprudka dýchala a její oči strachem těkaly ze strany na stranu.

„Já vím, že mě slyšíš. Bude to bolet. Stáhnou tě z kůže,“ řekl s klidem do vystrašených očí krví nadržžený Číňan. Náckova ústa se pokusila vykřiknout, ale nevydala ani hlásku.

„Blázne,“ ozval se Hans Helmut.

„Neměli ste zabíjet Helgu. Až dodělám tuhle práci, budeme mít na sebe romantickou chvílku. Teď mě neserte nebo budeš trpět víc než von.“

Pong si všiml, že se k němu snaží připlazit řvoucí nácek s šipkami v kolenou, tak se mu vydal naproti se skalpelem, vytáhl druhou rukou ze záhybů šatů špendlík a vrazil muži zezadu do krku. Pak se vrátil k zábavě s prvním zmrdem. Skalpelem rozřízl oblečení a otočil ho na břicho. Stáhl kusy hadrů, obnažil chlápka a roztáhl mu nohy a ruce. Chvilku nad ním postál, posléze si sedl na bobek a začal od nohou nařezávat kůži. Když skončil, odložil skalpel, prohlédl si hotový řez kolem celého těla, pochválil se. Opět poklekl a začal od krku a zad stahovat kůži. Tělo se třásl, ale Pong se nedal a zručně oddělil zadní část pokožky. Získal tvar pěkného koženého panáka a radostně si sám pro sebe zahuhlal.

„Bude z ní pěkné stínítko na lampičku,“ zasmál se. Podíval se na chvějící se tělo, zase si klekl, zvedl ze země skalpel a odřízl několik žeber od páteře, odtrhl je, propíchl plíci, tělo sebou několikrát škublo a Pong vrazil ruku hluboko do hrudníku. Trhl a v ruce držel tlukoucí srdce náckovo.

Vítězně jej pozvedl do výše a hrdě se pochlubil do oka kamery, aby i v Kapce viděli jeho radost.

„Pongu, kurva zkrat' to,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Dobře, Šéfe,“ zamumlal Pong a otráveně přešel k náckovi se špendlíkem v krku. Vytáhl ho a mlátička se zhluboka nadechla. Nestihla však nic říci, protože mu Pong svým skalpelem prořízl hrdlo, obtáhl skalpelem krk a provedl řez od krku až na temeno. Stáhl kůži z hlavy, jako když se sundává dušičková maska.

„Kožená tvář,“ opět se zasmál.

„Worfe, zbývají nám tihle dva šašci. Dohoda byla jasná, velitel je tvůj, já si беру tuhle gorilu, kterou rozřežu na malý kousky. Vopravdu malý.“

„Konečně, tohle nečestné chování mě už štvalo,“ řekl Worf a protáhl se.

„No jo Worfe, ta tvoje čest,“ odpověděl Pong, odložil meč a vyndal dva kung-fu nože s boxery přes rukojeť a ostrými háky. Zašermoval nacigorile před ksichtem a rukama naznačil, že souboj může začít.

Worf se postavil naproti veliteli a řekl nějaké proslovy o slávě bojovníka a cti zemřít v boji.

„To sou řeči, co? Těm sračkám, který mele ten váš Adolf, asi moc nevěříš, ale tady Worfa neznáš a věříš všemu, co říká, že jo, debile,“ poznamenal rádoby vtipně Pong.

Worf se na něj mlčky podíval a zakroutil hlavou. Hans Helmut vytáhl dva SS nože, což Worf ocenil souhlasným zamručením, odložil meč a vytáhl z pouzdra dýku D'k tahg. Oba bojovníci stáli proti sobě a v jednu chvíli se proti sobě rozeběhli. Jejich těla se do sebe zaklesly a ruce bránily nožům proniknout do těl. Počala klasická bitka dvou mužů ozbrojených nožů, se spoustou úderů pěstmi do obličeje, pod žebra, do koulí či do hlavy. Chvíli se zmítali na zemi, přetáčeli se jeden nahoře, druhý dole a zalévají pomalu podlahu krví.

Bitka trvala asi deset minut, kdy do sebe velitel Helmut a Klingon Worf bušili plnými silami, čas od času se jednomu podařilo druhého odhodit na ovládací panel, do křesel či na skleněnou vitrínu s nacistickými relikviemi. Busta Adolfa Hitlera, vítězné poháry z různých nacistoutěží, zlaté hákové kříže, obřadní nože a několik válečných trofejí v podobě sušených zmenšených lidských hlav, náhrdelníků z uší, píšťalky z kostí, několik popelníků z lebek a lidské plody formaldehydem zalité v skleněných lahvích. Všechno popadalo na zem.

Nakonec se rukojetí nože podařilo Worfovi ušetřit Helmutovi několik silných úderů do hlavy, takže se zapotácel, čehož Worf rychle využil, vrazil mu dýku do srdce a zarazil ji až po rukojeť tak, že na druhé straně vyjel hrot z těla.

„Odvážný soupeř si zaslouží čestnou a rychlou smrt,“ řekl Helmutovi do očí, oběma rukama vzal jeho hlavu a prudkým trhnutím mu zlomil vaz.

„Dobrý souboj,“ stručně řekl a podíval se, jak si vede Pong.

Pong zrovna končil svoji desetiminutovku, kterou započal odhozením pláště a předvedením jednoho ze svých tanečků. Pro tuto bitku se rozhodl použít svůj vlastní styl, který soukromě pojmenoval „*stylem sfetovaného negra*“, před jehož zahájením si bojovník nasype na čepel své zbraně dlouhou

lajnu perníku, vyšňupne a vrhne se bezhlavě do boje. Nacigorila vytáhla nůž, kterým podřízla Helgu a hlubokým hrdelním hlasem se zasmála.

S kung-fu křikem se vrhl jako šílenec po vrahovi a rychlostí blesku okolo něj běhal a řezal do jeho těla noži. Nácek nečekal takovou rychlost a schytl pár omračujících ran. Otřepal se a udeřil Ponga pěstí pěstí přímo do obličeje takovou silou, až Číňan odletěl na druhou stranu místnosti, kde narazil zády do ocelové zdi, kde zanechal hluboký otisk.

„Jebat zmrde, já sem kungu mistr!“ zařval Pong, když dopadl na zem, jeho nohy akcelerovaly na rychlost světla a zamířily zpět. Provedl několik elegantních sfetovaných přemetů a otoček, nože soupeřů do sebe narážely, až od čepelí odlétávaly jiskry. Svištění vzduchu prořezávaného ostřím zbraní doplňovalo komplexnost celý scény. Gorila se ještě nevzdávala. Několika dobře mířenými ranami srazila Ponga k zemi a nůž prořízl košili, která se zbarvila krví. Adrenalin mu vyjel na maximální level, oči zrudly a velice pomalu, ale opravdu velmi pomalu se zvedl. Nadechl se a krokem došel k náckovi. Zvedl ruce, ukázal mu kung-fu nože.

„Nejsi špatnej bojovník, ale zabil si Helgu, tak teď tě začnu krájet, jak jsem slíbil,“ řekl, sehnul se a velmi rychlým trikem ut'al gorile ruce v zápěstí. Ta se je pokusila zvednout, aby se podívala, co se stalo, Pong stále sehnutý zarazil nože do kotníků. Nacigorila zařvala a padla k zemi jako kámen. Pong vytáhl nože z kotníků a vrazil je do ramen. Ozval se další řev a náckovy ruce ochably. Pong opět vytáhl nože a zabodl je gorile do kyčlí. Vzduchem se nesl třetí řev. Nácek ležel vedle mrtvého těla Helgy a Pong se nad ním sklonil.

„Oddělím ti ruce a nohy v kloubech, nechám vykrvácet a budu se dívat jak pomalu a v zasranejch bolestech umíráš.“

„Di do prdele, magore,“ odpověděla s chrčením gorila v nacistický uniformě.

„Až po tobě a pokud se dobře pomatuju, něco sem říkal, že budeš žrát vlastní koule,“ odpověděl Pong a začal se věnovat jednotlivým kloubům.

Když měl oddělený nohy v kolenou a ruce v lokti, všiml si, že jej pozoruje Worf, který právě dokončil svůj souboj.

„No jo, už budu končit, stejně to z něj teče jak vola, za dvě minuty je mrtvej, vezmeme Helgu a vracíme se zpět na Kapku. V pořádku, Worfe?“

„V pořádku, chápu, že je to osobní,“ odpověděl Worf.

„Díky, vole.“

Pong udělal s koulema proces, jenž slíbil a díval se, kterak z nácka vytéká krev na podlahu a z jeho očí vyprchává život. Cítil malé zadostiučinění, ale i tak ho ztráta Helgy trápila. Ještě pár nocí na ní bude myslet. Zmrd zdechnul.

„Šéfe, dva živí a jedna mrtvá připraveni k transportu,“ ohlásil Pong Bláznovi.

„Už bylo načase, úchyle,“ řekl Blázen, který celý mejdan sledoval v přímém přenosu s jointem v ústech.

„Kokote, přenes je a pak znič tu podělanou loď,“ řekl Kapitán Blázen Kokotovi.

Robot poslechl rozkaz, přenesl Worfa a Ponga s tělem Helgy na palubu a jedním výstřelem zničil nacistický křižník.

O hodinu později všichni stáli v nákladním prostoru nad rakkví s Helgou a čekali, kdo se ujme řeči. Dívali se jeden na druhého a mlčeli. Ticho se nakonec rozhodl přerušit Pong.

„Helgo, znali sme tě jenom krátce, ale kurva si byla fakt dobrá. Parádní pařba, luxusní mrd, kdybych nebyl hotovej z Urghy, chtěl bych s tebou pár dní žít a souložit. Helgo, nikdy nezapomenu, jak si mi šlápla na koule, takovej orgasmus sem ještě nikdy nezažil.“

Přítomní, Blázen, Karlos, Kokot, Jean-Luc, Worf, Gordi, Troi a doktorka Crusherová, prostě všichni, se po sobě podívali a kapitán Picard opět setřel z čela pot. Pong pokračoval.

„Helgo, ty vole, pomstím tvoji smrt a zajistím, aby se už nikdy nic podobného neopakovalo. Žádnej, ale vopravdu žádnej nácek, nebude vraždit ženský, který zkřížej moji cestu. Tak přísahám!!!“

„Pongu, nechceš ji oživit?“ zeptal se náhle Kokot.

„A co s ní budu dělat?“

„Postaráš se o ni. Stejně jako se starám o Mozečka.“

„A co s ní budu dělat? Na koule mi nešlápne a vlnout nebude.“

„Máš asi pravdu, nebudu tě přesvědčovat o výhodách,“ zmlknul Kokot.

„Helgo, prostě zůstaneš pár dnů v mejch vzpomínkách. Do příští návštěvy bordelu. Dám si s tebou ještě poslední lajnu,“ zakončil projev Pong, udělal na rakvi pár lajn a mocně si šňupl.

Karlos setřel slzičku z oka, která mu ukápla, když ze svého zrcátka dával čáru koksu a Kapitán Blázen potahoval z jointa. Kokot odněkud vytáhl láhev rumu, otevřel ji a poslal kolovat. Dali lok všichni, Worf mručením ocenil kvalitu a Karlos si pořádně přihnul.

„Kokote, myslím, že ji můžeš vyslat na její poslední cestu nekonečným vesmírem,“ řekl Blázen a podíval se na robota. Ten zrovna vyzvracel olejnatý obsah, který začal slízávat z podlahy.

„Můj vůdce, omlouvám se, to dojetím. Vteřinku, prosím,“ zahuhňal Kokot ústy plnými oleje.

„Okej, Kokote.“

„Chvilku ještě musíme meditovat, kde je ten rum?“ zeptal se Kapitán.

Kokot po sobě uklidil, přešel k stříbrnému ovládacímu panelu a zmáčkl tlačítko. Helga se vydala na svoji poslední cestu. Katafalk s rakví dojel do přechodové komory, dveře se zavřely a poté otevřely vrata do volného prostoru. Odpalovací mechanismus poslal rakev ven. Průzorem ve dveřích Pong pozoroval, jak se vzdaluje od Kapky a míří do temnoty. Pak se otočil k ostatním.

„Letíme zničit ty zmrdy. Posraný Tisíciletý město nedožije příštího dne.“

„Konečně,“ poznamenal kdosi.

„Kdo chce, může jít do kajut, Kokot a Karlos na můstek. Vyhlašuju volnou zábavu, než doletíme zpět k Měsíci,“ řekl Blázen.

Ve velitelském centru byl Karlos, Kokot, Blázen, Pong, Worf, Picard, Dat a Gordi.

„Jean-Lucu, řekl bych, že si posledních pár hodin nesl velmi těžce,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Blázne, trochu ano. Nejsem zvyklý na takové zbytečné násilí,“ odpověděl Picard.

„Naše realita, rychle zvyknul by sis,“ podal Jean-Lucovi sklenici s rumem, ten se napil a polkl.

„Jaký je další plán?“ zeptal se Jean-Luc.

„No já nevím, zkusíme asi nějak nenápadně přiletět k Měsíci, Kokot s Datem zkusí najít signaturu vaší lodi, přistaneme a uvidíme co dál. Myslím, že asi přistaneme a vezmete vaše krámy. Mě sere jediná věc, že sme se toho Helmuta nezeptali, co chystaj za šmėčko. Pong byl trochu nasranej a mě to nemyslelo, takže budeme muset zjistit na místě, co na nás šijou za boudu. Velmi těžce bych nesl, kdyby můj domov ohrožovali nějaký pošahanci z Měsíce. Pak vás hodíme na Enterprise a poletíme si každéj svojí vlastní cestou. Dobrej plán, ne?“ nahlas přemýšlel Blázen.

„Vaše realita, vaše plány,“ odpověděl Picard a dolil si sklenici. Blázen začal motat dalšího jointa.

„Kokote, jak jsme na to vůbec se zbraňovejma systémama? Už sem něco viděl, ale obrana na Měsíci bude asi přísnější, než nějakěj podělanej křižník,“ zeptal se Blázen Kokota.

„Můj vůdce, dobře. Kapka je osazená vojenskou technologií, maskování funguje. Subatomární děla, implozivní rakety, pár neutronových torpéd a několik atomovek. Samozřejmě kanóny na obranu proti nalétávajícím objektům. Schováme se pod plášť, kolega Dat již nastavil senzory pro vyhledávání signatury člunu a k Měsíci se přiblížíme za půl hodiny. Aktivuji maskování.“

„Dobře, Kokote. Koukám, že ženský si šly dát šlofíka. Chápu, že jsou unavený,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Worfe, nepřítel nás nečeká. Provedeme přepadení ze zálohy, doufám, že tvá čest tím nějak neutrpí,“ zeptal se Pong.

„Pongu, vzít si vlastní věci je čestné. Zlodějskej neřád musí být zlikvidován,“ usmál se Worf.

„Dobře, Worfe. Budou se bránit, vezmeme nějaký naše přenosný paprskomety. Naděláme z nich krvavý hroudy masa a kostí.“

„Měsíc na dohled, mířím na oběžnou dráhu a spouštím senzory,“ ohlásil přilet Kokot.

„Fajn Kokote, čas ubalit brko,“ potvrdil Blázen a vrhl se do své oblíbené činnosti.

„Šéfe, myslíte, že je chytrej nápad, prostřít se jim do základny? Nebylo by lepší naplánovat nějaký chytřejší plán, v tichosti se tam vplížit a v tichosti zase vyplížit?“ zeptal se Pong.

„Pongu, že zrovna tobě vadí hlasitý divadlo,“ zasmál se Blázen.

„No já jen, jestli nás nemůže sundat jejich protiletectká obrana,“ podotknul Pong.

„Pongu, nesar a nenervuj se. Uděláme jim díru do trupu, provedeme rychlej výsadek a vysmahneme, než bys řekl Hitler. Určitě nepočítaj, že se vrátíme s velkou parádou,“ řekl Blázen a zapálil si.

„Můj vůdce, našli sme hledanou signaturu. Modul je přesně zde,“ ozval se od pultu Kokot a zapíchnul prst do mapy na monitoru.

„Nezdržoval bych se nějakým vykecáváním, neb žvanili jsme už dlouho, vzhůru za zábavou. Kokote, nabij zbraně a udělej jim díru do prdele,“ rozkázal brko kouřící Blázen.

„Rozkaz,“ potvrdil Kokot a začal nabíjet zbraně.

„Milý Date, jestli chceš, můžeš mi pomoci s výpočty. Překonání jejich ochranného pole bude vyžadovat něco málo našeho strojového času, podle pravidla *„Víc robotích hlav, víc ví.“*“

„Kolego Kokote, již jsem zjistil algoritmus, kterým mění frekvenční pásmo štítů. Nebude problém ho překonat,“ řekl Dat.

„To rád slyším, jdeme jim natrhnout anální otvory!“ vykřikl Kokot a spustil rušičku nacištítů.

Dat provedl Kapku vytvořeným otvorem v ochranném nacipoli a doufal, že náckové ještě nepřišli na poruchu. Nebudou mít stejně čas neb Kokot ihned po průletu odpálil torpéda a jejich stopa směřující z ničeho přesně někam, jistě musela zanechat stopu v nacistickým radaru. Potvrdily to otáčející se dělové kopule a vybuchující granáty v blízkosti neviditelný Kapky.

„Štíty drží,“ ohlásil Worf.

Torpéda vybuchla přesně v místech, kam je Kokot poslal. Mohutná exploze doprovázená světelnými efekty, které vytvářelo v plazmě hořící železo, musela potěšit každého fanouška ohňostroju. K tomu všemu se přidal unikající kyslík, který sebou bral lidská těla a různé předměty denní potřeby, které dekomprese vrhala do okolního prostoru. Nízká gravitace některé předměty přitáhla a při dopadu poskakovaly jak balónky naplněné lehkým plynem.

„Ty poskakující mrtvoly jsou legrační,“ poukázal na vtipnou scénérii Pong. Nikdo, kromě něj, se nezasmál, ale všichni fascinovaně sledovali ohnivou podívanou. Vše skončilo v okamžiku, kdy otvory po výbuchu překrylo silové pole.

„Stejné parametry jako pole, kterým jsme již pronikli,“ oznámil Dat.

„Můj vůdce, navrhuji pokračovat v akci. Připravte pozemní výsadek, budeme přistávat,“ řekl Kokot a zamířil směrem k otvoru. Snadno opět proletěl silovým polem a zamířil si to k nejbližší volné ploše od pozice modulu z Enterprise.

Kapka dosedla na cosi, co se podobalo zelenému trávníku. Blázen stále kouřil joint a přemýšlel.

„Půjdu já, Kokot, Pong, Worf, Dat a určitě se rád přidá i Jean-Luc. Zbytek tady zůstane pod Karlosovým velením,“ nakonec oznámil.

„Proč tady mám zůstat já?“ zeptal se Gordi La Forge.

„Protože poteče krev a Jean-Luc potřebuje šéfinženýra živýho a ne mrtvýho, že jo Jean-Lucu?“ zasmál se Blázen.

„Něco by na tom mohlo být,“ odpověděl Jean-Luc a mokrý kapesník nestačil pohlcovat pot z čela.

„Jdeme vem, Karlos zvedni prdel ze země, dohlídni na okolí a občas pokrop okolí z kanónů. Výzvedneš nás zase tady, takže se příliš nevzdaluj a buď na dohled. Nebudem pryč dlouho.“

„Kapitáne, jasný,“ odpověděl Karlos.

Komando bojovníků vyběhlo z lodi a zamířilo k dveřím směrem, který Kokotovi ukazoval přenosný detektor. Karlos se s Kapkou odlepil od povrchu a zvedl se nad střechy budov. Bylo mu jasný, že klid nebude vládnout dlouho.

Blázen a jeho skupina v čele s Pongem a Worfem vstoupila do dveří. Hned za prvním rohem se ozvala střelba, kterou Worf opětoval ručním paprskometem. Ozvalo se zachrčení a střelba ustala.

„Dobrá zbraň,“ stručně ocenil kvalitu paprskometu Worf. Pong reagoval pokynutím hlavy.

Pomalou postupovali chodbou, sem tam opětovali střelbu nebo byl nucen Pong zasáhnout, když byli překvapeni ze zálohy z laboratoří, které míjeli.

Dostali se do haly, jejíž zadní trakt byl bráněn větší skupinou ozbrojených nácků.

„Můj vůdce, senzor říká, že náš cíl je za těmi dveřmi,“ ukázal Kokot směrem k ozbrojencům, kteří jen čekali, až se skupina přiblíží a vyleze z úkrytu.

„Jestli můžu navrhnout a Pong s Worfem se nebudou příliš zlobit, dovolil bych si použít pár granátů, které jsem vzal sebou. Ať se příliš nezdržujeme.“

„Šéfe...“ ozval se Pong.

„Pongu, tohle musí bejt rychlá akce.“

„Šéfe, ale já bych byl rychlejší.“

„Pongu, ale ne tak jako granáty. Kokote, vykuř je z děr.“

Kokot podal Datovi několik granátů a vysvětlil jak se odjišťují. Poté je současně hodili náckům přímo do klínů. Nějaký nácek na druhý straně vykřikl „*granate!*“ a pak se ozvala série výbuchů. Když se rozplynul dým, uviděli naprostou zkázu, kusy těl, nepořádek, rozházené zbraně a náboje, zbytky beden, všechno pokryté krví a vnitřnostmi.

„To asi nebyly obyčejný granáty,“ zeptal se spocený Jean-Luc.

„Můj vlastní tuning,“ odpověděl Kokot a zkoumal ovládací panel dveří.

„Kolego Kokote, dovolil bych si použít vlastní sílu,“ ozval se Dat, přešel ke dveřím, strčil prsty do škvíry a pomalu je rozevřel. Ocitli se v menším hangáru. Tak akorát pro jeden ukradený modul. Už na první pohled bylo jasné, že nacističtí neotáleli a rozebrali člun na jednotlivé součástky.

„Kapitáne, tohle už nikdo nedá dohromady. Aspoň ne v čase, který máme k dispozici. Navrhoval bych rozmístit nálože a vše vyhodit do vzduchu,“ řekl Dat, když viděl všechnu tu spoušť.

„Pane Date, myslím, že nám nic jiného nezbyvá. Nemůžeme zde nechat naši technologii. Jsou tu i fáze a trikordéry?“ odpověděl kapitán Picard.

Dat se rozhlédl a proskenoval svým zrakem celou místnost.

„Veliteli, jsou na pojízdném stole zhruba uprostřed.“

„Dobře, vemte je až budete pokládat nálože,“ řekl Jean-Luc, setřel si mokrým kapesníkem pot z čela a rukama vyždímal.

„Worfe, čeká nás pobavení, nepřátelé se blíží,“ ukázal Pong na druhou stranu hangáru, kde se ze dveří začínali rojit náckové jak mravenci na tureckém medu.

„Zbytek rychle pokládat nálože,“ zakřičel Blázen a zamířil po schodech dolů ke člunu. Jean-Luc, Dat a Kokot za ním.

Během rozmístování náloží se Pong s Worfem věnovali zabíjení přibíhajících nácků. Worf je kosil paprskometem údy neúdy, Pong svým mečem dorážel ty, kterým se nějak podařilo proběhnout mezi Worfovými smrtícími paprsky. Zbraň přestala najednou střílet.

„Pongu, došla mi baterie, kolik máme ještě času?“

„Šéfe, jak jste na tom?“ zařval Pong o patro níž.

„Dvě minuty a jsme hotovi,“ ozval se Blázen.

„Dobře, ukončíme to tady a sejdem se na druhý straně u dveří, kterejma sme přišli,“ odpověděl Pong a otočil se zpět k Worfovi.

„Máme to tady skončit, vracíme se. Hodíme tam nálož a zavřeme ty posraný dveře.“

„Souhlasím,“ odpověděl Worf.

Pong odjistil nálož a několik granátů, počítal do deseti a hodil je do chodby.

„Zpátky, vole!“ zařval.

Udělali několik rychlých kroků zpět, než se ozval mohutný výbuch, který zhroutil část chodby.

Zvedli se z podlahy, setřáslí ze sebe prach a Pong se otočil.

„Dobrá mrda.“

„Chceš nás zabít, Pongu?“ řval z druhý strany Blázen.

„Šéfe, nechci. Jen sem si chtěl bejt jistej, že nás už nikdo těma dveřma nepřijde otravovat,“ pousmál se Pong.

„Vim, dělám si prdel. Mizíme, tady se to za pět minut změní v ohnivý peklo!“

Proběhli zpět chodbou a vyšli ven. Na tom, čemu náckové nejspíš říkají nebe, byla vidět Kapka, která svými kanóny střílí po dronech. Z druhé strany letištní plochy se k nim řítíl oddíl nasraných esesmanů.

„Karlos, jsme venku, vyzvedni nás,“ řekl do komunikátoru Blázen.

„Tak jsme zůstali opuštění. Dáš si lajnu, kamaráde?“ zeptal se Karlos, když Blázen s ostatními opustil Kapku.

„Děkuji, raději ne,“ odpověděl Gordi.

„A panáka, vole?“

„Synthhol nepiji,“ řekl šéfinženýr.

„Synthhol?“ podivil se Karlos.

„Cože?“

„Neznáte synthhol?“ divil se pro změnu zase Gordi.

„Ne, co to je?“

„Alternativa alkoholu, kterou vynalezli Ferengové. Má stejnou chuť a vůni jako etanol, ale nemá vedlejší účinky.“

„Jak nemá vedlejší účinky?“

„Není po něm otrava organismu.“

„Jakože nemám opici? To ses posral. Chlast a nemít po něm opici, co to je za kravinu? Po chlastu máš mít opici jak hovado!“ rozčílil se Karlos.

„Tohle je, kamaráde, poctivej starej dobrej chlast, žádná náhražka. Tady máš a napij se zhluboka, ty vole,“ podal láhev Gordimu.

Tomu se příliš nechtělo, ale viděl, že Karlos je rudej vzteky, tak se opatrně napil. Karlosův silný absinth mu neudělal dobře na žaludek, ale nepoblil se.

„To je síla, co kamaráde?“ zasmál se Karlos, dal lajnu a odlepil Kapku ze země.

Kapka se ve vzduchu lehce zakymácela, což probudilo doktorku a poradkyni. Obě přišli na můstek zrovna ve chvíli, kdy Gordi mocně upíjel z láhve se zeleným jedem.

„Vidíš kamaráde, jak ti šmakuje. Teď tam šoupli jednu kobru,“ smál se Karlos a podával Gordimu tácek s lajnama se šňupátkem.

„Co to ...?“ vyjekla doktorka Crusherová.

„Ahoj děvčata, zrovínka se seznamujeme,“ s úsměvem na tváři přivítal nově příchozí Karlos.

„Co to ...?“ koktala doktorka.

„Beverly, uklidněte se a pojd'te si dát se mnou panáka!“ zahulákal La Forge.

„Cítím nějakou zvláštní energii,“ vstoupila do řeči poradkyně Troi.

„Kotě to cítíš. Pojď poznat její zdroj, sílu a moc,“ smál se pořád Karlos a natáhl do nosu další lajnu.

„Píp, píp, píp, píp, píp,“ rozpípal se palubní počítač. Karlos se otočil zpět k ovládacímu pultu, přeskočil do pracovního režimu a začal cosi bušit do konzole.

„Kamaráde, máme hosty,“ řekl a stiskl červené tlačítko. Štíty se zapnuly a přední kanón pokropil přibližující se skupinu nácků.

„Yeah!“ vykřikl Karlos a vyslal do okolí několik raket. Ty prolétly střechami hal a vybuchly. Obzor zakryla ohnivá stěna.

„Buďte opatrný, ať neublížíte civilistům,“ vykřikla poradkyně a ukázala na skupinu žen a dětí, která se objevila na druhé straně náměstí.

„Troi, lidé v uniformách nikdy nemůžou být civilisté. To je zákon uniformy,“ podotkl Karlos.

„Tak dávejte, proboha, pozor aspoň na ty děti!“ křikla poradkyně.

„No, děti, já nevím poradkyně,“ zamyslel se Karlos a pokračoval ve střelbě po neustále přibíhajících skupinách ozbrojenců. Kulky z kulometů se odrážely od kovových stěn, plotů, chodníku a chaoticky létaly všemi směry.

„Drony na pravoboku!“ vykřikl Gordi.

„V klidu kamaráde, automatika je pokropí,“ řekl Karlos a věnoval se řízení lodi. Najednou si všiml, že k nim letí raketa. Vybuchla nárazem o silové pole a když se rozplynul dým, uviděl dvě děti s bazukami v rukou.

„Hovno civilisti, malý zkurvený parchanti,“ zamumlal Karlos a poslal jejich směrem dávku z kanónu.

„Vždyť to byly děti, proboha, člověče!!“ vyděsila se poradkyně a omdlela.

„Doktorko, odneste ji do pokoje, tohle není naše realita,“ řekl Gordi, sundal vizor a přihnul si z láhve.

Karlos se věnoval střelbě do okolí a jeho nový přítel drtil hroudy kokainu. Místo pod nimi se změnilo v hořící trosky a tavící ocel deformovala domy a haly.

„Karlos, jsme venku, vyzvedni nás,“ ozvalo se z komunikátoru. Karlos se podíval na místo původního přistání a uviděl, že ze dveří vyšel Blázen a jeho skupina.

„Kapitáne, přistávací plocha je domrdaná, budu vás muset naložit jinde.“

„Karlos, tady se rozpoutalo peklo, rychle nás vyzvedni,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, posílám souřadnice, místo nového nabrání asi 600 metrů na pěti hodinách.“

„Karlos, ty mě sereš,“ řekl nasraně Blázen a ukončil komunikaci.

Kapka pod velením Karlose zamířila k novým souřadnicím.

„Malá změna plánu, budeme muset projít několika halami na nové místo setkání,“ řekl Blázen.

„Kokote, už bys měl mít nový souřadnice v paměti, tak nás s Pongem veďte, ať už můžeme odletět do prdele, přestává mě to tady bavit. Potřebuju se uklidnit,“ pokračoval Blázen, vyndal krabičku s hulením a začal motat brko.

„Můj vůdce, na váš rozkaz. Pongu, Worfě za mnou.“

Skupina se zanořila do rozžhavených útrob nacistického komplexu a Worf s Pongem čistili čelo od skupin bránících vojáků. Worfův paprskomet s vyměněnou baterií zručně odpovídal na střelbu a Pongův meč dočišťoval to, co Worf nedodělal. Neměnili vyzkoušenou a osvědčenou metodu. Chodbou, kterou prošli, pokryli kobercem mrtvých nacistů a situace nevypadala, že by se pro ně měla otočit. Zastavili u dveří.

„Můj vůdce, musíme projít halou, která je za těmito dveřmi a na druhé straně by nás měl čekat Karlos s Kapkou. Nezbejvá nám nic jiného než otevřít, senzory detekují značný počet obránců,“ řekl Kokot.

„Jak značný počet?“

„Můj vůdce, podívejte se sám,“ řekl Kokot a ukázal Bláznovi displej.

„Jak jsou pěkně vyrovnaní, v řadách, jeden za druhým, řada vedle řady. Ty vole, to je nějaký divný,“ zamyslel se Blázen a zapálil joint, který během přestřelky v chodbě stihl zhasnout.

„Šéfe, serem na to, jak jsou vyrovnaný, vlítneme tam a vyjebeme s nima,“ vstoupil do debaty Pong.

„Jo, nic nám nezbejvá. Půjdeš s Worfem první.“

Tradičně otevřeli dvoukřídlé vrata, tření železa o železo vydalo nepříjemný zvuk a ocitli se v hale, kde na stojanech visela humanoidní těla.

„Co to kurva je?“ pronesl hlasitě myšlenku Pong.

„Veliteli, humanoidní formy života, pravděpodobně původně lidské, ale s přidaným genem nám neznámé rasy,“ řekl Dat při pohledu na Kokotův detektor.

„Perník,“ zamručel Blázen.

„Blázne, jaký perník?“ zeptal se Jean-Luc.

„Methamfetamin, ten asi znáte. To bylo zboží, který jsme přivezli.“

„Proč jste ho sem přivezli? U nás je nelegální,“ pokračoval v otázkách Picard.

„V naší realitě je jeho status podle určení jednotlivých vlád, my s ním jenom obchodujem a až teďka mě došlo, proč ho asi ti pošahanci chtěli, když zrovna tady mají snad i za držení tresty smrti. Byla to normální legální zakázka.“

„K čemu ho mohli chtít?“ zeptal se zase Jean-Luc.

„Hungský gen. Vložili hungský gen do lidské DNA, aby stvořili vojáka,“ vstoupil do řeči Kokot a pokračoval.

„Pravděpodobně se jim podařilo stvořit umělý organismus, ale přenesli do nové bytosti závislost na pervitinu. Já s Datem půjdeme najít řídicí počítač, stáhneme data a zničíme to tady. Máme ještě nálože?“

Worf s Pongem pohlédli do svých batohů a souhlasně zakývali hlavou.

„Fajn, úkoly sou rozdaný, bacha na zmrdy,“ řekl Blázen, dokouřil joint, odhodil zbytek na zem a zašlápl.

Kokot s Datem zamířili k prosklené krabici uprostřed haly, která se jevila býti centrálou. Procházeli mezi visícími těly připojených hadičkami k rozvodnému potrubí a mlčeli. Mlčení prolomil Dat.

„Pane kolego, není divné, že tu není žádná stráž?“

„Je, ale pevně doufám, že je venku zaměstnává Karlos,“ odpověděl Blázen. Z venčí bylo slyšet dunění střelby a výbuchů raket.

Zakrátko došli k skleněné místnosti tvaru krychle a spatřili uvnitř tři vědce, kteří něco gestikulovali.

„Rozumíš jim?“ zeptal se Kokot.

„Ne,“ odpověděl Dat.

„Tak jdeme dovnitř,“ řekl Kokot a rozbil skleněné dveře. Postavy v bílých oblecích cosi křičely, ale Kokot jim nevěnoval pozornost a úderem pěsti je složil k zemi. Oba androidi se postavili k ovládacímu pultu, připojili se a začali stahovat data.

„Pane kolego, myslím, že toto není jediná hala s klony,“ řekl Dat.

„Také si myslím a pokud to chápu dobře, můžeme jim změnit dávkování výživy,“ odpověděl Kokot.

„Co tím myslíte, pane Kolego?“ zeptal se Dat.

„No, že bychom je mohli zabít všechny najednou.“

„Nebyla by to masová vražda?“

„Nebyla. Date, podívej se do souboru XG-6541TY, který je ve složce 'Rozkazy'.“

Dat se zamyslel, bylo vidět, že pozitronová matrice jede na plný obrátky a pak promluvil.

„Zvláštní rozkaz. Mě z něj vychází, že cílem bude zaútočit a obsadit Zemi. Proč by to dělali? Vždyť tady mají spoustu možností a vesmír k dispozici.“

„Date, mají to v srdcích. Kdyby ty svině nezabili Helgu, kterou jsem měl rád, žil bych tady. Adolf Hitler byl pro mě jako bůh, který stvořil národ oddaných lidí.“

„Pane kolego, řekl bych, že to nemáte v hlavě příliš v pořádku,“ řekl Dat a odpojil se od terminálu.

„Kdybys věděl, jaký sračky mám za sebou. Nechceš nahrát můj deník? Možná pochopíš, čím vším jsem prošel,“ odpověděl Kokot.

„Pane kolego, vy byste mi dovolil nahlédnout do vaše soukromého života? Byl bych hrozně vděčný, protože v naší realitě jsem jediný,“ pokračoval Dat a odkryl konektor na zápěstí.

„Bude mi ctí.“

Kokot vytáhl z ucha kabel a připojil se k Datovi.

„Lehce nekompatibilní rozhraní, ale data přicházejí,“ řekl Dat a bylo vidět, že čte deník jak data tekla do jeho paměti.

Kokot se odpojil. „To je vše.“

„Pane kolego, věru neuvěřitelný příběh,“ divil se Dat.

„Já vím, ale končíme. Trošku jsem změnil parametry tekuté stravy, máme všechno, jenž jsme chtěli získat a můžeme jít. Možná ještě pomůžeme ostatním,“ prohlásil Kokot.

Pong a Worf čistili levou a pravou stranu místnosti, závěsu za nimi šli Blázen s Jean-Lucem a pokládali nálože.

Naráželi na malý odpor. Několik osamocených vojáků, kteří rychle skončili rozsekáni chladnými zbraněmi našich bojovníků. Když míjeli prosklenou krychli, přidal se k nim Kokot s Datem.

„Jak jste dopadli?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, dobře. Data máme stažené, navíc jsme zjistili, že takových hal je více a plán byl napadnou a obsadit Zemi,“ odpověděl Kokot.

„Kurva, co budeme dělat, protože jestli tihle nejsou jediní...“ zamyslel se Blázen a rozhlédl okolo.

„Nic nebudeme dělat, problém jsem vyřešil. Usnou a už se neprobudí.“

„He?“

„Můj vůdce, přeprogramoval jsem jim krmení. Usnou a už se neprobudí,“ zopakoval Kokot.

„Fajn, jdeme dál, ať už jsme pryč.“

Dostali se až k zadním dveřím, Pong s Worfem se na sebe otráveně podívali a bez přemýšlení je otevřeli.

Pozdravila je skupina sedmi magorů v nacistických uniformách a mačetami v rukou. V obličejích byli poněkud zvláštní a každému visela nad uchem hadička. Zařvali a vrhli se vpřed.

Pong nadšením vykřikl a vyřítit se jim vstříc s meči v rukou. Worf se oklepal a přidal do vřavy.

Počala rychlá řežba a z klubka bojovníků vylétávaly kusy masa a různých údů. Blázen začal motat brko, Jean-Luc se opět orosil a Kokot s Datem dávali pozor, kdyby náhodou nějaký šílenec prošel přes Ponga a Worfa.

Krvavá rvačka netrvala dlouho a uprostřed zkrvavených a rozsekaných těl stáli od krve rudí bojovníci, kteří zhluboka dýchali. Pong se sehnul a sebral ze země ležící hlavu. Prohlížel si ji a pomalu přešel ke kapitánům.

„Šéfe, vypadá jako ti zmrdi, kteří tady visej. Velmi odhodlaní soupeři.“

Kokot s Datem je pořádně prohlédli a potvrdili Pongův předpoklad.

„Vypadá to, že jsme zachránili zkurvený lidstvo. A nikdo to vůbec neocení,“ řekl Blázen a zapálil joint.

„Worfe, jsi v pořádku?“ zeptal se Dat.

„Date, jsem jen lehce škrábnut na zádech,“ odpověděl Worf, jenž se opíral se o svůj meč.

„Nekompromisní soupeři. Bez slitování a soucitu.“

„Můžeš jít?“ zeptal se Pong.

„Můžu jít, umírání dnes nemám v plánu,“ odpověděl Klingon.

Vyrazili chodbou světlu vstříc. Podle senzorů měli být někde poblíž místa vyzvednutí, využili cedulek s nápisem „*nouzový východ*“ a zamířili ven. Kapka již byla na zemi, nákladní otvor otevřen, v něm čekal Karlos a rukou mával na znamení, že mají jít.

Lodní kanóny opětovaly palbu a stále kosily nekonečné zástupy přicházejících nácků.

„Kdo ovládá zbraně?“ zeptal se Blázen, když doběhli k rampě.

„Gordi, konečně se uvolnil a moc si to užívá. Rychle dovnitř a žádný zdržování, mizíme,“ odpověděl Karlos. Když nastoupili, zvedl rampu a zavřel dveře. Nezdržoval se a běžel s Kokotem na můstek.

Gordi seděl u ovládání zbraní a bavil se jak nikdy v životě.

„Kamaráde, to je prdel!“ hulákal, když přišli. Karlos se ihned usadil, zkontroloval štíty a zvedl Kapku. V tom samém okamžiku přestalo dýchat 10 000 klonů a hala s počítačem vybuchla.

„Pěkněj záběr na závěr,“ poznamenal suše Pong, který si již drtil krystaly methu.

„Kde jsou dámy?“ zeptal se Jean-Luc.

„Bylo toho na ně moc, tak si šly lehnout,“ odpověděl Gordi.

„Pane La Forge, vy jste něco pil?“ pokračoval ve vyptávání Picard.

„Nejen pil,“ zasmál se Gordi a Jean-Luc opět setřel pot z čela.

„Vyřešíte si to později, teďka musíme zmizet,“ řekl Blázen.

„O co se asi snažím,“ odpověděl Kokot a vedl Kapku stejným otvorem, kterým přiletěli, pryč z Měsíce. Na rozloučenou ještě poslal směrem k nacistickým dokům několik torpéd s jadernými hlavicemi.

„Myslím, že nás pronásledovat nebudou,“ pronesl, když se díval na jaderné exploze, ničící většinu nacistického vesmírného loďstva.

„A byznys s námi už neudělaj. Valíme k Enterprise odevzdat tuhle partičku, která nám přidělala tolik problémů. Start,“ dodal Blázen a udělal své oblíbené gesto rukou. Jean-Luc zase oťel pot a mlčel.

„Hele, to bude Enterprise,“ ohlásil Pong a ukázal na rychle zvětšující se tečku na obrazovce. Obraz byl chvíli rozmazaný, ale nakonec se vynořila silueta Enterprise.

„Přijímáme signál,“ řekl Kokot.

„Na obrazovku,“ rozkázal Blázen.

Kokot přijal vysílání, obraz byl chvíli rozmazaný, nakonec se objevila vousatá tvář důstojníka.

„Tady William Riker, velitel vesmírné lodi Enterprise. Zastavte a identifikujte se.“

„Nazdar. Já jsem Blázen a vezu vám překvapení.“

„Nejsem zvědavý na překvapení. Otočte se a odleťte,“ odpověděl Riker.

„Wille, neblázni a pusť nás na palubu,“ vstoupil do řeči kapitán Picard.

„Kapitáne, co vy tam děláte?“

„Wille, dlouhá historie, všechno ti povím, ale teď nás pusť.“

„Dobře, sledujte navigační paprsek, který vás dovede do doku.“

„Díky, za chvíli se uvidíme,“ řekl Jean-Luc.

Kokot zamířil s Kapkou směrem, který udával navigační paprsek. Proletěli pod Enterprise a měli díky tomu pěknou možnost si ji pořádně prohlédnout.

„Pěkněj kousek inženýrský práce,“ pochválil dílo Karlos, „na co to lítá?“

„Warp jádro,“ odpověděl La Forge, „anihilace deuteria s antideuteriem.“

„Antihmota, jo? Odvážný řešení. My využíváme hyperprostorových skoků.“

„Nám se nedařilo eliminovat nepříznivé účinky zbytkového reálného času, takže hyperskoky byly nestabilní s nejistým výsledkem. Tak jsme tuto technologii zavrhlí.“

„Gordi, v naší realitě už dávno vyřešili problém s izolací času, takže skoky v hyperprostoru jsou bezpečný. Možná by vám mohl Kokot nahrát plány motoru.“

„Vážení, přistáváme,“ zahlásil Kokot.

„Už bylo načase,“ řekl Blázen a motal si slavnostního jointa.

V doku na ně již čekal Riker a několik členů posádky.

„Vítám vás zpět na palubě, kapitáne,“ řekl Riker a objal Jean-Luca.

„Wille, jdu se převléknout, postarej se mezitím o naše hosty,“ odpověděl Picard a odešel.

„Pánové, vítám vás na palubě Enterprise. Sice nevím, kde k vám kapitán přišel, vypadáte všichni příšerně, ale očividně vám věří. Worfe, jako bezpečnostní důstojník ihned podáte hlášení. Teď vám ukážeme kajuty.“

„Nezdržíme se, jen sme vám přivezli kapitána, ale jestli máte chuť, bar a děvky, můžeme večer zachlastat. A mezitím nám můžete ukázat loď.“

„Veliteli, dovolte mi podat hlášení později, rád bych Pongovi ukázal simulátor a několik klingonských bojových programů. Sdílíme několik společných zážitků a je velmi odvážný, byťže zvláštní, bojovník.“

„Vidím, že máte už své plány připravené, stejně máte všichni volno, tak se sejdeme večer u Guinan v baru,“ řekl Riker a odešel za svou prací.

Worf vzal Ponga do simulátoru, Gordi odešel s Karlosem do strojovny a Dat s Kokotem se jali vyměňovat datové informace. Blázen zůstal opuštěn, tak zapálil jointa, dvakrát potáhl a rozeřval se alarm.

„Doprdele,“ povzdychl si Blázen, když odešel technik s hasícím přístrojem.

„Nechcete společnost?“ ozval se za Bláznem hlas. Otočil se a spatřil poradkyni Troi s doktorkou.

„Milerád. Bylo by možný jít někam, kde si budu moci zakouřit?“

„Myslím, že v baru by to šlo.“

„Fér, popovídáme si a počkáme do večera.“

Kapitán odešel s děvčaty, které ho provedly lodí a ukázaly mu, jak žije posádka. Nakonec skončili u barového pultu, za kterým stála černoška s mohutnými dredy.

„Guinan, seznam se s Kapitánem Bláznem,“ řekla poradkyně Troi.

„Těší mě, mě říkají Guinan. Vy jste asi z této reality?“

„Jsme, není to těžký poznat, že?“ zasmál se Blázen.

„Můžu si zapálit?“

„Ale jistě,“ odpověděla Guinan a vyndala popelník.

„Paráda,“ řekl Blázen a konečně si připálil.

„Marihuana, že?“ zeptala se Guinan.

„Jo, znáš to?“ odpověděl Kokot a nabídl brko.

„Znám a už velmi dlouho jsem nekouřila,“ pousmála se Guinan, vzala nabízené brko a zkušeně potáhla.

„Dobrej matroš,“ znalecky posoudila, „holky, tohle byste měly taky ochutnat. Připomíná mi to mládí, hodně vzdálený mládí. Je škoda, že je hulení zakázaný. Tohle je fakt dobrá zelenina.“

Doktorka Crusherová se podívala na Blázna, pak na usmívající se Guinan a nechápavě zakroutila hlavou.

„Vždyť je to omamná droga?“

„Beverly, neblázni. Tohle kdysi hulila polovina vesmíru. Ochutnej, je to jak dobré víno. S chutí a lehce omamné, s hlavou v oblacích.“

„Guinan, když to říkáš ty, tak mi to podej,“ řekla doktorka.

Opatrně převzala joint, prohlédla ho a vložila do úst. Velmi jemně potáhla, zakuckala se a rozkašlala.

„To je...,“ pokusila se říci nějakou myšlenku.

„Jo, to je matroš, co holka?“ zasmál se Blázen.

Doktorka dokašlala a ústa se jí roztáhla od ucha k uchu. Začala se smát.

„Čemu se tak směješ, Beverly?“ zeptala se opatrně Troi.

„Ta čajová lžička.“

„Co je s ní?“

„Já nevím, ale musím se jí smát, je neuvěřitelná a jak se krotí, jako hádek,“ smála se doktorka.

Troi pohlédla na Guinan, která nic neříkala, akorát kývla hlavou směrem k Bláznovi. Ten pochopil a nabídl poradkyni jointa. Chvilí držel napřaženou ruku, než se poradkyně odhodlala nabízenou cigaretu převzít.

Opatrně vložila brko do úst a malou chvilku trvalo, než se odvážila potáhnout.

„To je dobrý,“ řekla a ještě několikrát vdechla kouř.

Vrátila joint Bláznovi, posadila se na barovou stoličku a poručila si koktejl.

Doktorka se přestala smát lžičce a lehce zmateně si prohrábla vlasy.

„Neuvěřitelné, opravdu neuvěřitelné. Něco takového jsem v životě ještě nezažila,“ kroutila hlavou.

„Já cítím, já cítím všechno. Cítím všechny, cítím jak tato loď dýchá. Loď je živá, jako jsem živá já.“

Vždyť to je příšerná blbost, jak může loď dýchat?“ začala se smát Troi.

„Guinan, nalej mi panáka, chvíli bude trvat než se holky srovnaj. Zatím si můžeme povědět naše příběhy, taky mi přijdeš, že na tuhle loď úplně nepatříš.“

„Patřím, nepatřím. Já domov nemám, zničili ho Borgové,“ odpověděla Guinan a nalila Bláznovi panáka ze svých podpultových zásob.

„Synthohol je sračka, mám pro speciální případy pravej chlast. A myslím, že ta pravá chvíle přišla,“ řekla Guinan a nalila si taky.

„Kdo jsou ti Borgové?“ zeptal se Blázen.

„Borgové. Borgové jsou živé bytosti asimilované umělou inteligencí a zbavené vlastního já. Jsou jedno kolektivní vědomí,“ rozpovídala se Guinan a bylo jasné, že vyprávění nebude trvat deset minut.

Přibývající množství lidí v lodním baru naznačovalo, že odpolední směna skončila. Karlos přitáhl z Kapky bedny a postavil malý aparát, ze kterého pouštěl své oblíbené techno. Na pultě s počítačem měl položený počítač, láhev absintu a velké zrcadlo s několika hroudami kokainu. Světelná show jela, stroboskopy blikaly jak o život, Gordi pařil u beden a upíjel z láhve. Prostorem se nesla vůně marihuany, kterou kouřil Blázen s děvčaty na baru.

Pong s Worfem prolévali hrdlem nějaký klingonský bublající kouřící chlast a zpívali válečné písně o hrdinech, zabíjení nepřátel, drancování a znásilňování žen z dobytých měst. Kokot s Datem si vyměňovali terabajty informací a řešili výhody a nevýhody nadsvětelných pohonů.

„Panebože, co se to tady děje?“ vyděsil se Jean-Luc, když vstoupili s komandérem Rikerem do baru. Prodíral se dýmem k baru, kde narazil na Blázna, Dianu, Beverly a Guinan, kterak si dávají panáky a kouří jointy.

„Jean-Lucu, už jsi tady, pojď si s náma pohulit a dát panáka,“ vysmátým hlasem a s králičíma očima přivítala kapitána Beverly.

„Co to tady...?“ vypadlo s Picarda.

„Skvělá tráva, ochutnej to taky Jean-Lucu, tihle chlápci jsou veselá parta. Připomínají mi Zemi z přelomu 20 a 21 století,“ řekla Guinan a podala Jean-Lucovi trávu.

„To se tenkrát kouřilo?“ opatrně si prohlížel joint.

„Jasně, skvělá věc, neupejpej se,“ zasmála se Guinan.

„Dobrá, tak tedy z vědeckých výzkumných důvodů a abych neurazil,“ odpověděl Picard a opatrně potáhl. Chvilu držel kouř v plicích, pak se rozkašlal.

„Co to kurva...?“ vypadlo z kapitána a chytil se baru, jak se mu zatočila chyba.

Blázen přisunul stoličku a pomohl kapitánovi se usadit.

„Dobry, Jean-Lucu?“ zeptal se soucitně.

„Už jo, ale proč se ta sklenička vlní a vůbec...??? Vona na mě mrkla!“ rozesmál se kapitán vesmírné lodi Enterprise. A smál se, až se za břicho popadal.

„Hulení je legrace,“ řekla Guinan a potáhla z jointa.

Will Riker se vrátil ze své kajuty a přinesl pozoun. Zapojil mikrofon do Karlosova mixu a přidal se k párty. Karlos se na něj významně podíval a podal mu láhev s alkoholem. Will se nebránil a mocně upil. Mejdán se rozjel na plný koule. Stoly se prohýbaly pod tíhou jídla, sklenic a hromadou drog, protože Dat s Kokotem naprogramovali replikátor, aby uměl vytvářet základní drogovou sadu, tj. marihuanu, kokain, perník a extázi. Jako malej bonus přidali LSD a rovnou nechali replikovat větší počet kostek cukru s kapkou psychedelika.

„Date, škoda že tu s námi není náš Doktor, ten má vychytanej recept a to by ses posral. Zkoušel si to někdy? U nás je to jediná věc, která funguje na nás uměláky. Kromě halucinogenních houbiček z žaludků červů z pouště planety rasy Musků,“ vysvětloval Kokot.

„Jak funguje? Na nás by nemělo nic fungovat,“ zarazil se Dat.

„No, funguje to, vyzkoušíme?“ zasmál se Kokot a zavlnil svým slizáckým knírem.

„Můžeme,“ odpověděl Dat a pozřel jednu kostku cukru. Kokot se nezdržoval a následoval ho. Následujících čtyřicet sekund oba roboty nehybně stály a zíraly do stěny jako zcepenělé koně.

„To je síla, žejo?“ vypadlo z Kokota, když se vrátil zpět do reality.

„Já bych neměl vidět boha, neměl bych mít vize a mystický prožitek. Co to udělá s lidma?“ zeptal se Dat.

„Pochopí, že vesmír jsou oni. Dáme jim, ne?“ řekl Kokot.

„Já nevím,“ dumal Dat.

„Ale víš, dej každému kostku a dohlédni, aby ji snědli,“ dal Kokot Datovi do rukou kostky napuštěné roztokem kyseliny lysergové.

Párty dosáhla svého vrcholu, barem se komíhaly smějící postavy, držící se za břicha s křečovitě staženou bránicí, která dostávala pořádně pohulit od salv smíchu. Guinan stála opřená o barový stůl a držela se za hlavu.

„Šedesátá léta, zlatá šedesátá léta, krásná léta, když jsem jezdila s Grateful Dead a vůbec, Woodstock byl neskutečněj zážitek,“ A smála se a smála.

„Q, nelechťe mě, já sem lechtivej a hrozně se za to stydím,“ ležel Jean-Luc na podlaze baru a odháněl se smíchem neexistující postavu.

„Guinan, to je masakr, co?“ smál se Blázen.

Všem účastníkům párty probíhal před očima mocný ohňostroj a objekty měnily své tvary. Karlos štípál acidový rytmy a Will marně zápasil se svým nástrojem, který mu před očima obživil. Kokot s Datem dohlíželi na účastníky, aby se jim něco nestalo a nerozutekli se do útroh lodi. Jednoduše řečeno, byli našrot a tak to šlo až do rána, kdy postupně začali jednotliví návštěvníci odpadat, až zůstalo tvrdé jádro, které se usadilo u stolu, mlelo vytripovaný hovna a upíjelo z kolující láhve.

„Takhle se paří u nás doma,“ těžce ze sebe vysoukal Blázen.

„Ste hustý,“ zahuhňal Worf.

„Měli bychom jít do služby, začíná nám směna,“ zamumlal Picard.

„Kapitáne, myslíte, že na to momentálně mentálně máme? Já si nedokážu představit, že bych se teďka postavil na velitejskej můstek,“ rozesmál se Riker.

„Já vlastně nevím, je mi to nějak u prdele. Asi sem si neměl dávat extázi. Ale na druhou stranu, když si představím, jak se usadím do svého velejemného křesla a začnu se v něm roztejkat...,“ dumal Jean-Luc a rozesmál se nad tou absurdní představou. Spolusedící se rozesmáli. Všichni se smáli.

„A nebo já a warp jádro,“ smál se Gordi až upadl z židle.

„Jean-Lucu, proč tady vlastně sedíme a lítáme vesmírem sem a tam jak nějaký pomatenci?“ zeptala se doktorka.

Poradkyně Troi seděla a mlčela. Právě zjistila, že může s ostatními komunikovat telepaticky. Jenže nikdo ji neslyšel.

„Já nevím, já fakt nevím a vůbec, nechte mě roztejkat a nebo někdo ubalte brko, zahulil bych,“ odpověděl kapitán Picard.

Blázen měl náhodou umotáno, zapálil výrobek a poslal do kola.

„Blázne! To je hovno!“ vykřikla Guinan, „ty mě nepřestáváš překvapovat.“

„Jasně, to nejlepší nakonec,“ zasmál se Blázen a začal motat další brko s hašíšem.

Bylo poledne, když Dat zreplikoval několik česneček pro přeživší a s Bláznem odnesli tuhého Jean-Luca s doktorkou do jejich kajut. Ostatní se odpotáčeli po svých.

Večer byl čas loučení. Pártyzombie se sešly v doku, kde byla zaparkována Kapka, před kterou již čekala parta našich dobrodruhů v čele s Bláznem.

„To byl mejdan, co kámo?“ zasmál se Kapitán, když uviděl zničeného Jean-Luca a Willa s černými brýlemi na tváři.

„Blázne, drahý sftovaný příteli, jsem rád, že opouštíme tento prostor zdrávi a v celku. To byl hroznej masakr,“ pomalu ze sebe vysoukal kapitán Picard.

„No jo, mejdan, ty vole. A co ty, Wille, jak sis zahrál s Karlosem. Fajn jam, že jo?“ obrátil se Blázen k Rikerovi.

„Sem rád, že sem tohle zažil. Guinan nám připravila vyprošťovák, tak se snad srovnám,“ odpověděl.

„Jo, pozdravuj ji, barmanku úžasnou, skvělá ženská, Jean-Lucu,“ usmál se Blázen.

Do doku vpadla doktorka s poradkyní Troi.

„Chceme se rozloučit s Pongem“ a vpadly do náruče Pongovy.

„Pongu?“ podíval se Kapitán Blázen směrem k Čiňanovi.

„No, co, co? Nedívej se na mě takovým pohledem, Šéfe,“ culil se Pong a mnul vous.

„Ach jo,“ vzdychnul Blázen a viděl, že holky sou fakt šťastný.

„Kde je vůbec Gordi?“ optal se ještě.

„Odpočívá ve strojně na krytu vodičů plazmy,“ odpověděl Karlos, „řešili sme ještě nějaký detaily hyperprostorového skoku.“

„No, jo, to ste vy inženýři, tak asi povalíme, ne?“ zakončil Blázen loučení.

„Rádi sme vás poznali, bylo to prima vzrůšo a pozdravujte Worfa,“ řekl Pong.

„Kde je vůbec Worf?“ zeptal se Will.

„Naposledy sem ho viděl v simulátoru a pařil nějakou bojovku na nejvyšší obtížnost,“ zasmál se Pong.

„To je celej Worf,“ zamumlal Picard a podal ruku Bláznovi na rozloučenou.

„Date, jsem rád, že jsem tě poznal, báječný evoluční zážitek,“ dokončil tichý rozhovor Kokot s kolegou androidem.

Všichni se objali, děvčata zulíbala Ponga a Bláznova posádka se nalodila do Kapky.

Kapka odstartovala a zamířila k Titanu. Posádka seděla na můstku a Blázen motal joint.

„To byla párty, akorát teda doufám, že nebudou náckové nasraný. Jean-Luc s Enterprise zmizí a zůstanou zmizelí v té své realitě, ale my můžeme mít problém. No, budeme to řešit, až to bude akutní,“ přemýšlel nahlas.

„Šéfe, tak s nima prostě vyjebeme definitivně. Arzenál na to máme, tahle kocábka je očividně osazená armádní technologií,“ odpověděl Pong.

„Všimnul sem si taky,“ souhlasil Blázen.

Kokot s Karlosem se věnovali řízení a sledovali na radaru přibližující se Titan.

„Můj vůdce, za chvíli budeme doma,“ řekl Kokot.

„To je dobře, tahle akce se nám trochu protáhla a zkomplikovala. Mám hlad a chci se vyspat,“ odpověděl Blázen.

Karlos vyšňupl poslední lajnu, kterou měl na svém tácku a dopil láhev absinthu.

„Kapitáne, to byla paráda.“

Elegantním obloukem obletěli Titan, aby si užili východu Slunce nad Saturnem a přistál v jejich domovském údolí. Ve stanici již netrpělivě čekala Urga.

„Konečně, kde jste byli tak dlouho?“ vyhrkla ze sebe.

„Urga, to je na dlouhý povídání, povím ti to doma v jídelně. Mám hlad, že bych žral hřebíky,“ odpověděl Blázen.

„Dobře Kapitáne, pojd'te se najíst. Vypadáte příšerně,“ řekla.

Enterprise se přiblížila k dimenzionální trhlině.

„Tak jsme tady,“ řekl Picard a držel se za hlavu. „Bolí jak čert.“

„Kapitáne, výpočty jsem dokončil, můžeme vlétnout do trhliny a vrátit se do naší reality,“ ohlásil Dat.

„Výborně Date, proved'te,“ řekl Jean-Luc, dodal „Start“ a unaveně mávl rukou.

Vesmírná loď Enterprise vletěla do trhliny. Objevil se mocný bílý záblesk, prostor se zkroutil do spirály a znova záblesk. Enterprise se vynořila ve svém vesmíru.

„Kapitáne, dimenzionální trhlina se uzavřela,“ řekl Dat.

„Date, dodaly senzory nějaké informace? Proč mě tak bolí hlava?“ chytnul se opět za hlavu Jean-Luc. Podíval se směrem k Willu Rikerovi.

„Wille, proč máte na očích nasazené brýle?“

„Kapitáne, já netuším,“ odpověděl Riker, sundal si je a jeho zrudlé oči zamžouraly v reakci na osvětlení.

„Doktoro, přijďte okamžitě na můstek,“ ohlásil Picard do komunikátoru.

„Už jdu, kapitáne. Jen se dám trošku do pořádku, je mi příšerně zle,“ ozval se unavený hlas.

„Nejste sama, Beverly. Přijď jak nejdříve budeš moci,“ odpověděl kapitán.

„Jean-Lucu, udělala jsem nějaké testy a řekla bych, že někteří z nás jsou pod vlivem drog. Připravila jsem rovnou protilátku,“ řekla doktorka po svém příchodu na můstek.

„Jak pod vlivem drog? Jakých drog, proboha?“ vyděsil se Jean-Luc.

„Zjistila jsem stopy kokainu, methamfetaminu, marihuany, extáze a LSD,“ odpověděla doktorka.

„Kdo všechno?“

„Vy, Gordi, Worf, ten má navíc i nějaká zaléčená zranění, Troi a já.“

„Kde jsme k tomu přišli? Pane Date, máte nějaké vysvětlení?“ otočil se Jean-Luc k androidovi.

„Kapitáne, moc informací nám senzory nedodaly a co se týče těch drog, dal jste mi rozkaz mlčet a sepsat hlášení pouze pro admirálitu, protože se to týká té dimenzionální trhliny, která se právě uzavřela.“

„Dobrá Date, rozumím tomu dobře, že uplynulo víc času, než nám hlásí systémový čas?“

„Ano, veliteli,“ odpověděl Dat. Kapitán Picard se zamyslel.

„Beverly, dejte mi ten lék, ať mě konečně přestane bolet hlava,“ pronesl.

Záblesk.

„Q, co tady děláte?“ zvedl se Picard z kapitánského křesla.

„Jen sem vám přišel říci, milý Jean-Lucu, že párty byla skvělá a netušil jsem, že jsi lechtivý,“ zasmál se Q.

„Q, co to...?“ zeptal se Riker.

„Wille, vy jste se taky činil. Nevěděl jsem, jak dobře vám jde hraní na pozoun. Ha ha ha,“ se smíchem Q zase zmizel.

Picard s Rikerem na sebe nechápavě pohlédli.